

PROTOKÓŁ POSIEDZENIA Z DNIA 4 GRUDNIA 2010 R.

(2011/C 126/03)

Spis treści	Strona
1. Protokół posiedzenia z dnia 2 grudnia 2010 r. (czwartek)	8
2. Oświadczenie Carolyn Rodrigues-Birkett, minister spraw zagranicznych (Gujana), urzędującej przewodniczącej Rady AKP	8
3. Tura pytań do Rady AKP	8
4. Debata z udziałem Rady – pytania z sali	9
5. Debata na temat sytuacji w poszczególnych krajach: Madagaskar, Somalia, Sudan, Zimbabwe i Haiti	9
6. Porozumienia o partnerstwie gospodarczym (EPA) – obecna sytuacja: Oświadczenie Karela De Guchta, komisarza ds. handlu międzynarodowego, oraz debata	9
7. Zatwierdzenie protokołu posiedzenia z dni 2 i 3 grudnia 2010 r. (czwartek i piątek)	9
8. Głosowanie nad projektami rezolucji zawartymi w sprawozdaniach komisji stałych	9
9. Głosowanie nad projektami rezolucji pilnych	10
10. Sprawy różne	11
11. Termin i miejsce 21. sesji Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego	11
Załącznik I Alfabetyczna lista członków Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego	12
Załącznik II Lista obecności na 20. sesji w dniach od 2 do 4 grudnia 2010 r. w Kinszasie (Demokratyczna Republika Konga)	17
Załącznik III Akredytacja przedstawicieli spoza parlamentów	21
Załącznik IV Teksty przyjęte	22

PROTOKÓŁ POSIEDZENIA Z DNIA 4 GRUDNIA 2010 R. (SOBOTA)*(Posiedzenie zostało otwarte o godz. 9.05)*

OBRADOM PRZEWODNICZYŁ: Louis MICHEL

*Współprzewodniczący***1. Protokół posiedzenia z dnia 2 grudnia 2010 r. (czwartek)**

Miguel Angel Martínez Martínez zwrócił się z prośbą o niewielką modyfikację protokołu posiedzenia z czwartku.

2. Oświadczenie Carolyn Rodrigues-Birkett, minister spraw zagranicznych (Gujana), urzędującej przewodniczącej Rady AKP

Carolyn Rodrigues-Birkett wygłosiła oświadczenie.

OBRADOM PRZEWODNICZYŁ: David MATONGO

*Współprzewodniczący***3. Tura pytań do Rady AKP**

Do Rady AKP skierowano 9 pytań.

Carolyn Rodrigues-Birkett odpowiedziała na następujące pytania oraz pytania dodatkowe:

Pytanie nr 1, które skierował Filip Kaczmarek w sprawie mieszkańców wyspy Czagos.

Pytania nr 2 i nr 3 zostały wycofane.

Pytanie nr 4, które skierował Olle Schmidt w sprawie traktowania gwałtu jako broni na obszarach dotkniętych konfliktami.

Pytanie nr 5, które skierował Patrice Tirolien w sprawie 3. szczytu Afryka-UE w dniach 29 i 30 listopada 2010 r.

Pytanie nr 6, które skierowała Christa Klač w sprawie powrotu mieszkańców wyspy Czagos.

Pytanie nr 8, które skierował Waven William (Seszele) w sprawie przyszłości grupy AKP.

Pytanie nr 9, które skierował Achille Tapsoba (Burkina Faso) w sprawie sposobów angażowania przedstawicieli parlamentów w negocjowanie i wdrażanie umów o partnerstwie gospodarczym (EPA).

Autor pytania nr 7 był nieobecny.

4. Debata z udziałem Rady – pytania z sali

Głos zabrali: J. Ferreira, Durant, Mitchell, Hamatoukour (Kamerun), Sall (Senegal) i Malahoo Forte (Jamajka).

Carolyn Rodrigues-Birkett odniosła się do kwestii poruszonych podczas debaty.

OBRADOM PRZEWODNICZYŁ: Louis MICHEL

Współprzewodniczący

5. Debata na temat sytuacji w poszczególnych krajach: Madagaskar, Somalia, Sudan, Zimbabwe i Haiti

W sprawie Madagaskaru głos zabrali: Rosa (Komisja Europejska), Nedelcheva, Griesbeck i Gunessee (Mauritius).

W sprawie Somalii głos zabrali: Rosa (Komisja Europejska), Casini, Naib (Erytrea), Schmidt, J. Ferreira, Kombo (Kenia), Toga (Etiopia) i Deva.

W sprawie Sudanu głos zabrali: Rosa (Komisja Europejska), Michel, Schnellhardt, De Keyser, Sylla (Mali), J. Ferreira, Casini i Musa (Sudan).

W sprawie Zimbabwe głos zabrali: Rosa (Komisja Europejska), Gahler, Sithole (Mozambik), Bearder, Ogwal Atim (Uganda) i Deva.

W sprawie Haiti głos zabrali: Rosa (Komisja Europejska), Malahoo Forte (Jamajka), Durant i Jiménez (Republika Dominikany).

6. Porozumienia o partnerstwie gospodarczym (EPA) – obecna sytuacja: Oświadczenie Karela De Guchta, komisarza ds. handlu międzynarodowego, oraz debata

Karel De Gucht wygłosił oświadczenie.

Głos zabrali: Matongo (Zambia), Bearder, Durant, Sall (Senegal), J. Ferreira, Hamatoukour (Kamerun), Scicluna, Sylla (Mali), Ramotar (Gujana), Malahoo Forte (Jamajka) i Tapsoba (Burkina Faso).

Karel De Gucht odniósł się do kwestii poruszonych podczas debaty.

(Posiedzenie zostało zawieszono o godz. 12.20 i wznowiono o godz. 15.05)

OBRADOM PRZEWODNICZYŁ: Louis MICHEL

Współprzewodniczący

7. Zatwierdzenie protokołu posiedzenia z dni 2 i 3 grudnia 2010 r. (czwartek i piątek)

Protokół został zatwierdzony.

8. Głosowanie nad projektami rezolucji zawartymi w sprawozdaniach trzech komisji stałych

Współprzewodniczący przypomniał Zgromadzeniu procedury dotyczące głosowania.

— Wolne i niezależne media

Sprawozdanie przygotowane przez Donalda Ramotara (Gujana) i Rainera Wielanda

Komisja Spraw Politycznych (ACP-EU/100.655/10/fin)

Grupa S&D złożyła wniosek o głosowanie podzielone i głosowanie odrębne w poszczególnych kolegiach nad punktem Ha preambuły (nowym) i punkt ten został odrzucony.

Grupa PPE złożyła wniosek o głosowanie odrębne w poszczególnych kolegiach nad poprawką 2 i została ona przyjęta.

Grupa PPE złożyła wniosek o głosowanie odrębne w poszczególnych kolegiach nad poprawkami 3 i 4 i zostały one odrzucone.

Grupa PPE złożyła wniosek o głosowanie podzielone i głosowanie odrębne w poszczególnych kolegiach nad poprawką 5 i została ona odrzucona.

Grupa PPE złożyła wniosek o głosowanie odrębne w poszczególnych kolegiach nad poprawką 6 i została ona odrzucona.

Zmieniona rezolucja została przyjęta jednogłośnie.

- Po szczycie w Kopenhadze: transfer technologii, nowe technologie i budowanie potencjału technicznego w państwach AKP

Sprawozdanie przygotowane przez Marlene Malahoo Forte (Jamajka) i Jo Leinena

Komisja Rozwoju Gospodarczego, Finansów i Handlu (ACP-EU/100.739/10/fin.)

Grupy S&D i PPE złożyły wniosek o głosowanie odrębne nad punktem preambuły K i ust. 4, a grupa PPE złożyła wniosek o głosowanie odrębne w poszczególnych kolegiach. Punkt preambuły oraz ustęp zostały odrzucone.

Grupy S&D i PPE złożyły wniosek o głosowanie podzielone, a grupa PPE złożyła wniosek o głosowanie odrębne w poszczególnych kolegiach nad ust. 21 i ustęp ten został odrzucony.

Zmieniona rezolucja została przyjęta jednogłośnie.

- Osiągnięcie milenijnych celów rozwoju: innowacyjne odpowiedzi na wyzwania społeczne i gospodarcze

Sprawozdanie przygotowane przez Odirilego Motlhalego (Botswana) i Licię Ronzulli

Komisja Spraw Społecznych i Środowiska (ACP-EU/100.732/10/fin)

Poprawki 1, 2, 3, 4, 6, 7, 8, 9 i 10 zostały przyjęte.

Poprawka 5 została odrzucona.

Grupa PPE złożyła wniosek o głosowanie podzielone i głosowanie odrębne w poszczególnych kolegiach nad ust. 4 i ustęp ten został przyjęty.

Marlene Malahoo Forte (Jamajka) złożyła poprawkę ustną do popr. 8 i poprawka ta została przyjęta.

Grupa PPE złożyła wniosek o głosowanie podzielone nad ust. 10 i ustęp ten został przyjęty.

Grupa PPE złożyła wniosek o głosowanie odrębne w poszczególnych kolegiach nad ust. 14 i ustęp ten został odrzucony.

Współsprawodawczynie Ronzulli złożyła poprawkę ustną do popr. 26 i poprawka ta została odrzucona.

Grupa PPE złożyła wniosek o głosowanie podzielone nad ust. 26 i ustęp ten został w całości odrzucony.

Grupy S&D i PPE złożyły wniosek o głosowanie podzielone, a grupa PPE złożyła wniosek o głosowanie odrębne w poszczególnych kolegiach nad ust. 49. Pierwsza część ustępu została przyjęta, natomiast druga odrzucona.

Zmieniona rezolucja została przyjęta przy braku głosów przeciw i jednym głosem wstrzymującym się.

9. Głosowanie nad projektami rezolucji pilnych

- Projekt rezolucji pilnej w sprawie bezpieczeństwa żywnościowego (ACP-EU/100.879/10/comp.)

Grupa PPE złożyła wniosek o głosowanie odrębne w poszczególnych kolegiach nad ust. 7 i 8. Ustępy te zostały odrzucone.

Poprawki 1-5, 9, 17, 19 oraz 21-25 zostały przyjęte.

Poprawki 10, 14, 15 i 18 zostały odrzucone.

Grupa PPE złożyła wniosek o głosowanie odrębne w poszczególnych kolegiach nad ust. 11 i 12. Ustępy te zostały odrzucone.

Sutiawan Gunesse (Mauritius) złożył poprawkę ustną do popr. 13 i poprawka ta została odrzucona.

Grupa PPE złożyła wniosek o głosowanie odrębne nad ust. 6 i ustęp ten został przyjęty.

Grupa ALDE złożyła wniosek o głosowanie podzielone, a grupa PPE złożyła wniosek o głosowanie odrębne w poszczególnych kolegiach nad popr. 16 do ust. 17a. Pierwsza część ustępu została odrzucona, druga została przyjęta, a trzecia odrzucona.

Grupa PPE złożyła wniosek o głosowanie podzielone nad punktem L preambuły. Pierwsza część punktu została przyjęta, a druga część odrzucona.

Grupa PPE złożyła wniosek o głosowanie odrębne nad punktem N preambuły i punkt ten został odrzucony.

Zmieniona rezolucja została przyjęta jednogłośnie.

- Projekt pilnej rezolucji w sprawie problemu bezpieczeństwa w regionie saharyjsko-sahelskim: terroryzm, przemyt narkotyków i broni oraz handel ludźmi (ACP-EU/100.880/10/comp.)

Poprawki 1, 2 i 3 zostały przyjęte.

Zmieniona rezolucja została przyjęta jednogłośnie.

OBRADOM PRZEWODNICZYŁ: David MATONGO

Współprzewodniczący

10. Sprawy różne

Jan Zahradil zabrał głos w sprawie bezpieczeństwa żywnościowego. Oldřich Vlasák podkreślił znaczenie wolności, demokracji i wolnych mediów. Catherine Bearder uzupełniła swoje oświadczenie w sprawie Zimbabwe.

11. Termin i miejsce 21. sesji Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego

Współprzewodniczący podziękował władzom Republiki Konga za gościnność oraz współsekretariatowi i innym służbom za wykonaną pracę.

21. sesja Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE odbędzie się w dniach 16-18 maja 2011 r. w Budapeszcie na Węgrzech.

(Posiedzenie zostało zamknięte o godz. 16.00)

David MATONGO oraz

Louis MICHEL

Współprzewodniczący

Mohamed Ibn CHAMBAS oraz

Luis Marco AGUIRIANO NALDA

Współsekretarze generalni

ZAŁĄCZNIK I

ALFABETYCZNA LISTA CZŁONKÓW WSPÓLNEGO ZGROMADZENIA PARLAMENTARNEGO

Przedstawiciele AKP

MATONGO (ZAMBIA), współprzewodniczący
BOTSWANA (wiceprzewodniczący)
BURUNDI (wiceprzewodniczący)
KAMERUN (wiceprzewodniczący)
KONGO (Republika) (wiceprzewodniczący)
WYSPIY COOKA (wiceprzewodniczący)
GUJANA (wiceprzewodniczący)
LESOTHO (wiceprzewodniczący)
LIBERIA (wiceprzewodniczący)
MALI (wiceprzewodniczący)
SAINT VINCENT i GRENADYNY (wiceprzewodniczący)
TANZANIA (wiceprzewodniczący)
TUVALU (wiceprzewodniczący)
ANGOLA
ANTIGUA I BARBUDA
BAHAMY
BARBADOS
BELIZE
BENIN
BURKINA FASO
REPUBLIKA ZIELONEGO PRZYŁĄDKA
REPUBLIKA ŚRODKOWOAFRYKAŃSKA
CZAD
KOMORY
KONGO (Demokratyczna Republika Konga)
WYBRZEŻE KOŚCI SŁONIOWEJ
DŻIBUTI
DOMINIKA
DOMINIKANA
GWINEA RÓWNIKOWA
ERYTREA
ETIOPIA

Przedstawiciele PE

MICHEL, współprzewodniczący
ARIF (wiceprzewodniczący)
ŠŤASTNÝ (wiceprzewodniczący)
HOARAU (wiceprzewodniczący)
KLASS (wiceprzewodniczący)
NICHOLSON (wiceprzewodniczący)
McAVAN (wiceprzewodniczący)
RONZULLI (wiceprzewodniczący)
GOERENS (wiceprzewodniczący)
SPERONI (wiceprzewodniczący)
ROITHOVÁ (wiceprzewodniczący)
OUZKÝ (wiceprzewodniczący)
RIVASI (wiceprzewodniczący)
ALFONSI
ALVES
BAUER
BEARDER
BOVÉ
BULLMANN
CALLANAN
CARVALHO
CASA
CASINI
CASPARY
CASTEX
CHRISTENSEN
COELHO
DE KEYSER
DELVAUX
DE MITA
DE SARNEZ
DURANT

Przedstawiciele AKP

FIDŻI
GABON
GAMBIA
GHANA
GRENADA
GWINEA
GWINEA BISSAU
HAITI
JAMAJKA
KENIA
KIRIBATI
MADAGASKAR
MALAWI
WYSPY MARSHALLA (Republika)
MAURETANIA
MAURITIUS
MIKRONEZJA (Federacja)
MOZAMBIK
NAMIBIA
NAURU (Republika)
NIGERIA
NIGERIA
NIUE
PALAU
PAPUA NOWA GWINEA
RWANDA
SAINT KITTS I NEVIS
SAINT LUCIA
SAMOA
WYSPY ŚW. TOMASZA I WYSPA KSIĄŻĘCA
SENEGAL
SESZELE
SIERRA LEONE
WYSPY SALOMONA

Przedstawiciele PE

ENGEL
ESTARÍS FERRAGUT
FERREIRA, Elisa
FERREIRA, João
FORD
GAHLER
GRIESBECK
GUERRERO SALOM
HALL
HÄNDEL
HANNAN
HAUG
JADOT
JENSEN
JOLY
KACZMAREK
KORHOLA
KUHN
LEGUTKO
LE PEN
LÓPEZ AGUILAR
McMILLAN-SCOTT
MANDERS
MARTIN
MARTÍNEZ MARTÍNEZ
MATO ADROVER
MAYER
MITCHELL
MOREIRA
NEDELCHEVA
NEUSER
ROSSI
SCHLYTER
SCHMIDT

Przedstawiciele AKP

SOMALIA
RPA
SUDAN
SURINAM
SUAZI
TIMOR WSCHODNI
TOGO
TONGA
TRYNIDAD I TOBAGO
UGANDA
VANUATU
ZIMBABWE

Przedstawiciele PE

SCHNELLDHARDT
SCICLUNA
SCOTTÀ
SENYSZYN
STRIFFLER
STURDY
TIROLIEN
TOIA
VLASÁK
WIELAND
ZANICCHI
ZIMMER

KOMISJA SPRAW POLITYCZNYCH**Członkowie z ramienia AKP**

STRAKER, SAINT VINCENT i
GRENADYNY, współprzewodniczący
PAPALII (SAMOA), wiceprzewodniczący
DAYORI (BENIN), wiceprzewodniczący
ANTIGUA I BARBUDA
REPUBLIKA ŚRODKOWOAFRYKAŃSKA
IBOVI (Republika Konga)
WYBRZEŻE KOŚCI SŁONIOWEJ
ATEYE (DŻIBUTI)
TOGA (ETIOPIA)
FIDŻI
OWONO NGUEMA (GABON)
GWINEA
RAMOTAR (GUJANA)
HAITI
LESOTHO
KOLLIE (LIBERIA)
SERAMILA (MADAGASKAR)
MALI
VAN DER WALT (NAMIBIA)
NAURU

Członkowie z ramienia PE

CASA, współprzewodniczący
KORHOLA, wiceprzewodnicząca
CASTEX, wiceprzewodnicząca
ALFONSI
CALLANAN
CASINI
DE KEYSER
DE MITA
DURANT
FERREIRA, Elisa
GAHLER
GRIESBECK
HANNAN
HÄNDEL
KACZMAREK
LE PEN
MANDERS
MARTÍNEZ MARTÍNEZ
MOREIRA
NICHOLSON

Członkowie z ramienia AKP

NIUE
 PAPUA NOWA GWINEA
 HAMDI-H-OSMAN (SUDAN)
 PARMESAR (SURINAM)
 BAMNANTE (TOGO)
 HLONGWANE (ZIMBABWE)

Członkowie z ramienia PE

ROITHOVÁ
 SCOTTÀ
 SCHMIDT
 SPERONI
 STRIFFLER
 WIELAND

KOMISJA ROZWOJU GOSPODARCZEGO, FINANSÓW I HANDLU**Członkowie z ramienia AKP**

KUTEKALA KAAWA (KONGO, Demokratyczna Republika Konga), współprzewodniczący
 MUGAMBE (UGANDA), wiceprzewodniczący
 BUYA KAMARO (SIERRA LEONE), wiceprzewodniczący
 DOS SANTOS (ANGOLA)
 BAHAMY
 BELIZE
 WYSPI COOKA
 GWINEA RÓWNIKOWA
 NAIB (ERYTREA)
 BANDUA (GHANA)
 MALAHOO FORTE (JAMAJKA)
 AIPIRA (MALAWI)
 OULD GUELAYE (MAURETANIA)
 GUNESSEE (MAURITIUS)
 ADEFIDIDE (NIGERIA)
 PALAU
 POLISI (RWANDA)
 SAINT KITTS I NEVIS
 JEAN-MARIE (SAINT LUCIA)
 WYSPI ŚW. TOMASZA I WYSPA KSIĄŻĘCA
 SALL (SENEGAL)
 WILLIAM (SESZELE)
 SIBHIDLA (RPA)
 VAIPULU (TONGA)
 TUVALU
 SIKOFA (ZAMBIA)

Członkowie z ramienia PE

CARVALHO, współprzewodnicząca
 LEGUTKO, wiceprzewodniczący
 ALVES, wiceprzewodniczący
 ARIF
 BOVÉ
 BULLMANN
 CASPARY
 ENGEL
 FORD
 GOERENS
 GUERRERO SALOM
 HOARAU
 JENSEN
 KUHN
 MARTIN
 MATO ADROVER
 MAYER
 McMILLAN-SCOTT
 MICHEL
 MITCHELL
 SCHLYTER
 ŠŤASTNÝ
 SCICLUNA
 STURDY
 TIROLIEN
 ZANICCHI

KOMISJA DS. SPOŁECZNYCH I ŚRODOWISKA**Członkowie z ramienia AKP**

SITHOLE (MOZAMBIK), współprzewodniczący
KOMBO (KENIA), wiceprzewodniczący
GRENADA, wiceprzewodniczący
BARBADOS
MOTLHALE (BOTSWANA)
TAPSOBA (BURKINA FASO)
KARERWA (BURUNDI)
HAMATOUKOUR (KAMERUN)
ALMADA (REPUBLIKA ZIELONEGO PRZYŁĄDKA)
DARBO (CZAD)
KOMORY
DOMINIKA
JIMÉNEZ (DOMINIKANA)
BALDEH (GAMBIA)
GWINEA BISSAU
KIRIBATI
WYSPY MARSHALLA
MIKRONEZJA (Federacja)
NIGERIA
WYSPY SALOMONA
SOMALIA
HLOPE (SUAZI)
NDUGAI (TANZANIA)
TIMOR WSCHODNI
TRYNIDAD I TOBAGO
VANUATU

Członkowie z ramienia PE

RIVASI, współprzewodnicząca
BAUER, wiceprzewodnicząca
NEDELICHEVA, wiceprzewodnicząca
BEARDER
CHRISTENSEN
COELHO
DELVAUX
DE SARNEZ
ESTARÀS FERRAGUT
FERREIRA, João
HALL
HAUG
JADOT
JOLY
KLASS
LÓPEZ AGUILAR
McAVAN
NEUSER
OUZKÝ
RONZULLI
ROSSI
SCHNELLHARDT
SENYSZYN
TOIA
VLASÁK
ZIMMER

ZAŁĄCZNIK II

LISTA OBECNOŚCI NA SESJI W DNIACH OD 2 DO 4 GRUDNIA 2010 R. W KINSZASIE
(DEMOKRATYCZNA REPUBLIKA KONGA)

MATONGO (Zambia), współprzewodniczący	MICHEL, współprzewodniczący
DOS SANTOS (ANGOLA)	ATTARD MONTALTO (za FERREIRE, Elise)
CHANDLER (Barbados)	AYLWARD (za HALL) (1) (2)
DAYORI (Benin)	BAUER
MOTLHALE (Botswana) (wiceprzewodniczący)	BEARDER
TAPSOBA (Burkina Faso)	BERMAN (za MOREIRE) (1) (2)
KARERWA (Burundi) (wiceprzewodniczący)	BINEV (za LE PENA) (2) (3)
HAMATOUKOUR (Kamerun) (wiceprzewodniczący)	CALLANAN
DARBO (Czad)	CASINI
IBOVI (Republika Konga) (wiceprzewodniczący)	CASTEX
MBUKU LAKA (Demokratyczna Republika Konga)	CHRISTENSEN
SOUBANE ATEYE (Dżibuti)	DE KEYSER
JIMÉNEZ (Dominikana)	DEVA (za OUZKÝ' EGO) (3)
SERICHE DOUGAN (Gwinea Równikowa)	DURANT
NAIB (Erytrea)	FERREIRA, João
TOGA (Etiopia)	GAHLER
OWONO NGUEMA (Gabon)	GOERENS (wiceprzewodniczący) (1)
BALDEH (Gambia)	GRIESBECK
BANDUA (Ghana)	HANNAN (1) (2)
FLETCHER (Grenada) (*)	JENSEN (1) (2)
RAMOTAR (Gujana) (wiceprzewodniczący)	KACZMAREK
BEAUPLAN (Haiti)	KASTLER (za CASPARY'EGO)
MALAHOO FORTE (Jamajka)	KLAß (wiceprzewodniczący)
KOMBO (Kenia)	LEINEN (za BULLMANNA)
TIHELI (Lesotho) (*) (wiceprzewodniczący)	MANNER (za DE SARNEZ) (1) (2)
KOLLIE (Liberia) (wiceprzewodniczący)	MARTÍNEZ MARTÍNEZ
AIPIRA (Malawi)	MAYER
ASSARID IMBARCAOUANE (Mali) (wiceprzewodniczący)	MITCHELL
OULD GUELAYE (Mauretania)	NEDELCHEVA
GUNESSEE (Mauritius) (*)	NEUSER
SITHOLE (Mozambik)	PONGA (za DE MITE)
VAN DER WALT(Namibia)	RINALDI (za MANDERSA) (1)
WAZIRI (Nigeria) (*)	RIVASI (wiceprzewodnicząca)
POLISI (Rwanda) (wiceprzewodniczący)	RONZULLI (wiceprzewodnicząca)

SKERRIT-ANDREW (Saint Kitts i Nevis) (*)	SCHMIDT
JEAN MARIE (Saint Lucia)	SCHNELLHARDT
STRAKER (Saint Vincent i Grenadyny) (wiceprzewodniczący)	SCICLUNA
PAPALII (Samoa)	SENYSZYN
SALL (Senegal)	SPERONI (wiceprzewodniczący) ⁽²⁾ ⁽³⁾
WILLIAM (Seszele)	STRIFFLER ⁽²⁾ ⁽³⁾
BUNDU (Sierra Leone)	TIROLIEN
TOZAKA (Wyspy Salomona)	VLASÁK
MANAMELA (RPA)	WIELAND ⁽¹⁾ ⁽²⁾
MUSA (Sudan)	ZAHRADIL (za STURDY'EGO)
PARMESSAR (Surinam)	ZANICCHI
HLOPHE (Suazi)	
NDUGAI (Tanzania) (wiceprzewodniczący)	
BAMNANTE (Togo)	
JOSEPH (Trynidad i Tobago) (*)	
ITALELI (Tuvalu) (wiceprzewodniczący)	
MUGAMBE (Uganda)	
JOY (Vanuatu) (*)	
SIKOTA (Zambia)	
HLONGWANE (Zimbabwe)	

OBSERWATORZY:**KUBA**

REGUEIFEROS LINARES

MADAGASKAR

SERAMILA

NIGERIA

AMADOU

(*) Kraj reprezentowany przez osobę niebędącą posłem do Parlamentu.

⁽¹⁾ Obecni w dniu 2 grudnia 2010 r.

⁽²⁾ Obecni w dniu 3 grudnia 2010 r.

⁽³⁾ Obecni w dniu 4 grudnia 2010 r.

Ponadto obecni:**ANGOLA**

SIMBRÃO da CARVALHO
FERREIRA-PINTO
DALA

BURUNDI

MWIDOGO
NSHIMIRIMANA
HAKIZIMANA
BAGENGWANUBUSA

KONGO (Republika)

BOUNKOULOU
BOPELE EBAMBA
MOUSSODIA

BENIN

ALIA
SEIDOU ADAMBI

KAMERUN

AWUDU MBAYA
KOMBO
OWONA KONO

**KONGO (Demokratyczna
Republika Konga)**

MABAYA GIZI AMINE
MATADI NENGA
KUTEKALA KAAWA
BIE BONGENGE
MOLEKO MOLIWA
MUTUMBE MBUYA
KAMBAYI CIMBUMBU
KEMBUJUSWA NE N'LANZA
NDOMBE SITA
LUTUNDULA APALA
IPALAKA YOBWA
ENGBANDA MANANGA
BAITSURA MUSOWA
NKONGO BUDINA NZAU
BETYNA NGILASE
BIALOSUKA WATA
ENGUDA LITUMBA
EZATY MEREKO
IYOLO LA NDJONDO
LOMBEYA BOSONGO
LUHONGE KABINDA NGOY
LUONO KIMBANGA
MBADU NSITU
MONDOE ESSO LIBANZA
MUTAMBA DIBWE
MWAMBA MUSHIKONKE
NENYENGWE IMI
OTSHUMAMPITA ALOKI
SHENILA MWANZA SAMILA
SILUVANGI LUMBA

BURKINA FASO

OUEDRAOGO
OUOBA NABA

CZAD

DJIMAI
MALLOUM

DŻIBUTI

BOURHAN

GWINEA RÓWNIKOWA

NFA NDONG NSENG
OLO BAHAMONDE

ERYTREA

TEKLE

ETIOPIA

YILALA
WAKJIRA
WAKE GELESU

GABON

BOUANGA MOUNDANGA
AFATOGUE NSOLE
BOULINGUI MBADINGA
AWOMBI

GHANA

ANTWI
YIADOM

KENIA

AFFEY
LABOSO

LIBERIA

DUNA
BARCLAY

MALAWI

CHITEYEYE

MALI

SYLLA
BAH
CISSE

MAURETANIA

GUELADIO
BILAL
OULD HAMOUD
OULD ZAMEL
ABDALLAH

MOZAMBIK

ERNESTO
MIGUEL

NAMIBIA

TJIHIUKO

NIGERIA

USMAN
AKWASHIKI
JIBIA

RWANDA

AYINKAMIYE

SIERRA LEONE

JUMU
KAMARA
TORTO

RPA
SIBHIDLA
MUBU

SUDAN
ELHASSAN
MUSTAF
OMER
CHOLEK
TAHA

SURINAM
BREEVELD
WANGSABESARI

SUAZI
HLOPE

TOGO
GBONE
ADONAYAKPOR

UGANDA
DOMBO
OGWAL ATIM

ZAMBIA
MUBANGA

ZIMBABWE
MLOTSHWA
MNKANDHLA

RADA AKP

RODRIGUES-BIRKETT, minister spraw zagranicznych (Gujana), urzędująca przewodnicząca Rady AKP

KOMISJA EUROPEJSKA

PIEBALGS, komisarz ds. rozwoju

DE GUCHT, komisarz ds. handlu międzynarodowego

UA

IGUEH

EKES

KING

JAHIER

OCCHIPENTI

VERBOVEN

SEKRETARIAT AKP

CHAMBAS, wice sekretarz generalny

SEKRETARIAT UE

AGUIRIANO NALDA, wice sekretarz generalny

ZAŁĄCZNIK III

ZAŁĄCZNIK DO POSIEDZENIA Z DNIA 2 GRUDNIA 2010 R. (CZWARTEK)

Akredytacja przedstawicieli spoza parlamentów

1. Grenada
Jego Ekscelencja Stephen FLETCHER
Ambasador
Ambasada Grenady w Brukseli
 2. Lesotho
Jej Ekscelencja Mamoruti A. TIHELI
Ambasador
Ambasada Lesotho w Brukseli
 3. Mauritius
Jego Ekscelencja Sutiawan GUNESSEE
Ambasador
Ambasada Mauritiusu w Brukseli
 4. Saint Kitts i Nevis
Jej Ekscelencja Shirley SKERITT-ANDREW
Ambasador
Ambasada Saint Kitts i Nevis w Brukseli
 5. Trynidad i Tobago
Jerome JOSEPH
Pierwszy sekretarz
Ambasada Trynidadu i Tobago w Brukseli
 6. Vanautu
Jego Ekscelencja Roy Mickey JOY
Ambasador
Ambasada Vanuatu w Brukseli
-

ZAŁĄCZNIK IV

TEKSTY PRZYJĘTE

	<i>Strona</i>
— Rezolucja w sprawie wolnych i niezależnych mediów (ACP-EU/100 655/10/fin.)	22
— Rezolucja w sprawie sytuacji po szczycie w Kopenhadze: transfer technologii, nowe technologie i budowanie potencjału technicznego w państwach AKP (ACP-EU/100 739/10/fin.)	25
— Rezolucja w sprawie osiągnięcia milenijnych celów rozwoju: innowacyjne odpowiedzi na wyzwania społeczne i gospodarcze (ACP-EU/100 732/10/fin.)	31
— Rezolucja w sprawie bezpieczeństwa żywnościowego (ACP-EU/100 879/10/fin.)	40
— Rezolucja w sprawie bezpieczeństwa w regionie saharyjsko-sahelskim: terroryzm, przemyt narkotyków i broni oraz handel ludźmi (ACP-EU/100 880/10/fin.)	46
— Oświadczenie w sprawie ogłoszenia wyników drugiej tury wyborów prezydenckich, która odbyła się 28 listopada 2010 r. w Wybrzeżu Kości Słoniowej	51

REZOLUCJA ⁽¹⁾

w sprawie wolnych i niezależnych mediów

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,

- obradując na posiedzeniu w Kinszasie (Demokratyczna Republika Konga) w dniach 2-4 grudnia 2010 r.,
- uwzględniając art. 17 ust. 1 Regulaminu,
- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka, zwłaszcza jej art. 19 i 20,
- uwzględniając Kartę praw podstawowych UE, zwłaszcza jej art. 11,
- uwzględniając zawartą w Kotonu umowę o partnerstwie, zwłaszcza jej art. 9 ust. 2,
- uwzględniając oświadczenie w sprawie wspierania niezależnej i pluralistycznej prasy afrykańskiej, wydane w Windhuk w dniu 3 maja 1991 r.,
- uwzględniając zasady niezależnego dziennikarstwa, którym hołduje ogólnosiwiatowa rzeczniczka dziennikarzy, Międzynarodowa Federacja Dziennikarzy, i jej organizacje regionalne w Afryce i w Europie, Afrykańska Federacja Dziennikarzy (AFD) i Europejska Federacja Dziennikarzy (EFD),
- uwzględniając art. 1 statutu Światowego Stowarzyszenia Wydawców Prasy,
- uwzględniając roczne sprawozdanie Afrykańskiej Federacji Dziennikarzy (AFD) za rok 2009 w sprawie wolności prasy,
- uwzględniając to, że w 2005 r. Parlament Europejski przyznał Nagrodę im. Sacharowa organizacji Reporterzy bez Granic (RbG),

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 4 grudnia 2010 r. w Kinszasie (Demokratyczna Republika Konga).

- uwzględniając sprawozdania roczne organizacji RbG, zwłaszcza sprawozdanie za 2009 r.,
 - uwzględniając sprawozdania organizacji Freedom House, zwłaszcza sprawozdanie zatytułowane „Wolność prasy w 2009 r.” i „Wolność w internecie”,
 - uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 26 września 2006 r. w sprawie mediów i rozwoju ⁽¹⁾,
 - uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 25 września 2008 r. w sprawie koncentracji i pluralizmu mediów w Unii Europejskiej ⁽²⁾,
 - uwzględniając konkluzje forum UA-UE poświęconego mediom i rozwojowi, które odbyło się w Wagadugu we wrześniu 2008 r.,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Politycznych (ACP-EU/100.655/10/fin.),
- A. mając na uwadze, że pojęcie wolnych i niezależnych mediów to główny element podstawowego prawa do wolności słowa, zapisanego w Powszechnej deklaracji praw człowieka, a następnie powtórnego w Karcie praw podstawowych UE i w umowie z Kotonu,
- B. mając na uwadze, że światowe fora, np. Międzynarodowa Federacja Dziennikarzy, Światowe Stowarzyszenie Wydawców Prasy, Komitet Ochrony Dziennikarzy, organizacja Reporterzy bez Granic czy Freedom House, powszechnie uznają, iż wolność i niezależność mediów ma kluczowe znaczenie dla prawidłowego funkcjonowania demokracji, w której przestrzegane są podstawowe wolności, i społeczeństwa, w którym prawom jednostki przyznaje się ich prawdziwą wartość,
- C. mając na uwadze, że niedawne wydarzenia wykazują ogólny regres wolności wypowiedzi w mediach zarówno w krajach rozwiniętych, jak i rozwijających się, o czym świadczą sprawozdania niezależnych podmiotów,
- D. mając na uwadze, że reżimy autorytarne nie tylko ograniczają wolność mediów w celu zdławienia opozycji, przez co utrudniają prawidłowe funkcjonowanie demokracji, lecz także zagrażają procesom wyborczym i normalnemu funkcjonowaniu społeczeństwa, stosując środki ograniczające prawo opozycji lub mniejszości do wolnego i przejrzystego szerzenia swojego przesłania,
- E. mając również na uwadze częste występowanie elementów przestępczych w społeczeństwie, również w zamożniejszych częściach świata, które to elementy dławią wszelkie formy dziennikarstwa śledczego, dopuszczając się nawet zabójstw pracowników mediów usiłujących ujawnić ich działalność,
- F. mając na uwadze, że niezależne podmioty odnotowały pogorszenie się sytuacji w zakresie wolności i niezależności mediów zarówno w krajach UE, jak i w krajach AKP,
- G. mając na uwadze, że ogólne oceny niektórych państw członkowskich UE w rankingach wolności i niezależności mediów pogorszyły się, w niektórych przypadkach zdecydowanie,
- H. mając na uwadze, że w niektórych krajach AKP wolność i niezależność mediów jest poważnie ograniczana, a nawet w ogóle nie występuje, a także mając na uwadze wyrazy uznania dla takich krajów AKP, jak Haiti, Gujana i Papua-Nowa Gwinea, za postępy w umacnianiu wolności mediów,
- I. mając na uwadze odpowiedzialność dziennikarzy, proporcjonalną do wywieranego przez nich wpływu, za niepodburzanie do nienawiści, zwłaszcza nienawiści o podłożu rasowym,
- J. mając na uwadze rozwój nowych technologii związanych z internetem i telefonią komórkową, które zwiększają możliwości wyrażania opinii,

⁽¹⁾ Dz.U. C 306 E z 15.12.2006, s. 96.

⁽²⁾ Dz.U. C 8 E z 14.1.2010, s. 85.

1. wyraża ubolewanie z powodu pogarszającej się sytuacji w zakresie wolności i niezależności mediów na świecie, gdzie reżimy autorytarne tłumią opozycję, poważnie naruszając prawa człowieka przynależne dziennikarzom, pracownikom mediów czy użytkownikom internetu, dopuszczając się nawet zabójstw i bezprawnych aresztowań, naruszając tym samym art. 19 i 20 Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych;
2. donosi o negatywnych skutkach koncentracji własności mediów w dużych firmach, zwłaszcza z punktu widzenia ograniczania pluralizmu, kontrolowania wolności informowania i bycia informowanym, ograniczeń nakładanych na działalność dziennikarską i powstawania nowych form bezpośredniej i pośredniej cenzury;
3. wzywa rządy krajów, w których uwięziono dziennikarzy wykonujących swoje zgodne z prawem zadania, do ich natychmiastowego uwolnienia;
4. wzywa Komisję Europejską, grupę państw AKP i państwa członkowskie Unii Europejskiej do zdecydowanego potępienia wszelkich przejawów naruszania wolności słowa i wolności prasy w ich państwach członkowskich i partnerskich;
5. potępia obserwowaną często bezkarność środowisk przestępczych, niejednokrotnie zorganizowanych lub działających na zlecenie kręgów władzy politycznej, które wobec dziennikarzy prowadzących dochodzenia dotyczące ich działalności dopuszczają się nękania, napaści, a nawet morderstw;
6. wyraża ubolewanie w związku z tym, że niektórzy dziennikarze musieli ograniczyć, zmienić lub zakończyć swoją działalność bądź żyć pod stałą ochroną wskutek zajmowania się kwestiami religijnymi;
7. uważa za niedopuszczalne wyrazy potępienia kierowane przez przywódców religijnych przeciwko dziennikarzom, szkodzące działalności tych ostatnich, ograniczające ich wolność słowa i narażające ich życie na niebezpieczeństwo;
8. ubolewa z powodu braku jakichkolwiek skutecznych instrumentów egzekwowania poszanowania praw podstawowych przy wdrażaniu międzynarodowych umów o handlu i współpracy;
9. podkreśla, że wolność i niezależność mediów to zasadnicze elementy prawidłowego funkcjonowania demokratycznego społeczeństwa, które obejmuje organizację wolnych i uczciwych wyborów, a także pluralistyczną wolność wyrażania opinii dla wszystkich;
10. uznaje, że przedstawiciele mediów są moralnie odpowiedzialni za przekazywanie opinii publicznej informacji wysokiej jakości i powinni służyć dobru publicznemu; niemniej uważa, że rządy, korporacje i organizacje przestępcze nie powinny podejmować prób cenzurowania mediów;
11. uznaje, że nowe formy mediów internetowych muszą być chronione jako część wolnych i niezależnych mediów obok tradycyjnych środków przekazu: radia, telewizji i prasy;
12. wzywa do wprowadzenia w umowach międzynarodowych wyraźniejszego odniesienia do wolności i niezależności mediów, co jest niezbędne, by stosować właściwe uwarunkowania w razie ograniczania tych wolności;
13. wyraża zaniepokojenie tym, że niektóre kraje AKP spadają na niższe pozycje w rankingach wolności prasy, a zarazem składa wyrazy uznania Papui-Nowej Gwinei, Gujanie, Ghanie, Tanzanii, Dżibuti i Lesotho, które dają przykład tego, ile można osiągnąć w krajach AKP pomimo trudnych warunków; zauważa, że dziesięć krajów AKP znalazło się w pierwszej pięćdziesiątce w rankingach za 2009 r., ale jedno państwo członkowskie UE nie weszło do pierwszej pięćdziesiątki;

14. wyraża zaniepokojenie z powodu ograniczeń wolności mediów w krajach ubiegających się o przystąpienie do UE i do umowy z Kotonu, a także wzywa do uzależnienia tego przystąpienia od przestrzegania praw człowieka, z wyraźnym wskazaniem na przestrzeganie wolności słowa w prasie i innych mediach;
15. z żalem zauważa, że media są zbyt często nadmiernie podporządkowane interesom ekonomicznym i politycznym lub państwu, co ogranicza pluralizm opinii;
16. wzywa do propagowania kodeksów etycznych i statusów, które chronią niezależność redakcyjną dziennikarzy, upowszechniają standardy zawodowe i zobowiązują dziennikarzy do odpowiedzialnego korzystania z dziennikarskiej niezależności w granicach określonych w art. 20 Powszechnej deklaracji praw człowieka i w ramach organizacji przedstawicielskich dziennikarzy;
17. wzywa do stworzenia odrębnej pozycji w budżecie w ramach budżetu przeznaczanego na pomoc rozwojową Komisji Europejskiej w celu bardziej zdecydowanego budowania potencjału i szkoleń dziennikarzy, zwłaszcza w krajach AKP;
18. wyraża uznanie dla Komisji Europejskiej za inicjatywy w dziedzinie wolności i niezależności mediów oraz wzywa ją do dalszego wspierania wolności wypowiedzi dziennikarskiej za pośrednictwem takich programów, jak nagroda Lorenzo Natali i europejski instrument na rzecz demokracji i praw człowieka;
19. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do zbadania możliwości wspierania walki o wolność prasy w państwach członkowskich AKP i UE za sprawą corocznej nagrody Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE oraz do złożenia sprawozdania w tej sprawie na następnym posiedzeniu Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE;
20. wyraża uznanie dla pracy organizacji zawodowych, takich jak Międzynarodowa Federacja Dziennikarzy, Europejska Federacja Dziennikarzy, Afrykańska Federacja Dziennikarzy, Międzynarodowy Instytut Prasowy i Światowe Stowarzyszenie Wydawców Prasy oraz organizacji pozarządowych, jak Reporterzy bez Granic, Freedom House, Komitet Ochrony Dziennikarzy czy Międzynarodowy Program Rozwoju Komunikacji UNESCO, które szerzą wiedzę na temat naruszania wolności mediów na świecie, i wzywa do jak najpowszechniejszego popierania i upowszechniania ich pracy;
21. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę UE i UA mającą na celu wspieranie Panafrykańskiej Sieci i Portalu Mediów;
22. zobowiązuje się kontynuować monitorowanie wolności i niezależności mediów w krajach AKP i UE, a także w swoich stosunkach instytucjonalnych na szczeblu regionalnym i międzynarodowym;
23. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji instytucjom AKP i UE.

REZOLUCJA ⁽¹⁾

w sprawie sytuacji po szczycie w Kopenhadze: transfer technologii, nowe technologie i budowanie potencjału technicznego w państwach AKP

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,

— obradując na posiedzeniu w Kinszasie (Demokratyczna Republika Konga) w dniach 2-4 grudnia 2010 r.,

— uwzględniając art. 17 ust. 1 Regulaminu,

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 4 grudnia 2010 r. w Kinszasie (Demokratyczna Republika Konga).

- uwzględniając Ramową konwencję Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC), w szczególności jej art. 4 ust. 5,
- uwzględniając Deklarację milenijną Narodów Zjednoczonych z dnia 8 września 2000 r., która ustanawia milenijne cele rozwoju (MDG) jako kryteria ustalone wspólnie przez społeczność międzynarodową w celu wyeliminowania ubóstwa,
- uwzględniając umowę o partnerstwie AKP-UE podpisaną w Kotonu w dniu 23 czerwca 2000 r., a w szczególności jej drugą wersję przejrzaną, podpisaną na posiedzeniu AKP-UE w czerwcu 2010 r. oraz jej art. 32a dotyczący zmian klimatu,
- uwzględniając raport Nicholasa Sterna pt. „The Economics of Climate Change. The Stern Review” [„Przeгляд Sterna na temat ekonomiki zmian klimatu”] (tzw. raport Sterna) z 2006 r.,
- uwzględniając czwarte sprawozdanie oceniające opublikowane przez Międzyrządowy Zespół ds. Zmian Klimatu (IPCC) przedstawione w Walencji, w Hiszpanii, dnia 17 listopada 2007 r.,
- uwzględniając plan działania z Bali (Decyzja 1/COP 13),
- uwzględniając piętnastą konferencję stron (COP 15) konwencji UNFCCC oraz piątą konferencję stron pełniącą funkcję posiedzenia stron protokołu z Kioto (COP/MOP 5), które odbyły się w Kopenhadze (Dania) w dniach od 7 do 18 grudnia 2009 r., oraz uwzględniając porozumienie kopenhaskie,
- uwzględniając projekt tekstu pt. „Wzmocnione działania na rzecz rozwoju i transferu technologii” (ang. „Enhanced action on technology development and transfer”) z dnia 15 grudnia 2009 r.,
- uwzględniając światowy sojusz UE na rzecz przeciwdziałania zmianie klimatu oraz przepisy dotyczące wzmocnionej współpracy z krajami rozwijającymi się w walce przeciwko zmianie klimatu,
- uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 10 lutego 2010 r. dotyczącą wyniku konferencji kopenhaskiej w sprawie zmiany klimatu (COP 15) ⁽¹⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji do Rady, Parlamentu Europejskiego, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów zatytułowany „Pokopenhaska międzynarodowa polityka przeciwdziałania zmianie klimatu: natychmiastowe kroki, aby ożywić globalne działania” (COM(2010)86) z dnia 9 marca 2010 r.,
- uwzględniając sprawozdanie Rady zatytułowane „Finansowanie działań w związku ze zmianą klimatu: szybka pomoc finansowa” z dnia 11 maja 2010 r.,
- uwzględniając program współpracy pomiędzy AKP a UE w dziedzinie nauki i technologii rozpoczęty w czerwcu 2008 r.,
- uwzględniając program współpracy pomiędzy Afryką a UE w dziedzinie odnawialnych źródeł energii, którego rozpoczęcie zaplanowane jest na koniec 2010 r.,
- uwzględniając wspólne oświadczenie krajów AKP i UE w sprawie zmiany klimatu przyjęte przez radę ministrów AKP-UE na 35. sesji w Wagadugu w Burkina Faso w dniu 22 czerwca 2010 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję w sprawie finansowych i gospodarczych skutków zmiany klimatu w krajach AKP ⁽²⁾ przyjętą na Teneryfie dnia 1 kwietnia 2010 r.,

⁽¹⁾ Dz.U. C 341 z 16.12. 2010, s.25.

⁽²⁾ Dz.U. C 193 z 16.7.2010, s. 20.

- uwzględniając 16. konferencję stron (COP 16), która odbyła się w Meksyku w grudniu 2010 r.,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju Gospodarczego, Finansów i Handlu (AKP-UE/100.739/10/fin.),
- A. mając na uwadze, że konieczne jest przyspieszenie badań, rozwoju oraz transferu technologii niskoemisyjnych w państwach AKP i UE w celu zahamowania globalnego ocieplenia, a w pierwszej kolejności jego ograniczenia do poziomu nieprzekraczającego 1,5 °C w stosunku do okresu przed rewolucją przemysłową, stworzenie gospodarek niskoemisyjnych opartych na produkcji czystych energii, umożliwienie wszystkim przystosowania się do negatywnych skutków zmian klimatu, a także umożliwienie wszystkim podjęcia skutecznej walki z globalnym ociepleniem, zubożeniem bioróżnorodności i powszechnym zanieczyszczeniem, które szerzą się na całym świecie,
- B. mając na uwadze, że należy uwzględnić zasadę wspólnej, lecz zróżnicowanej odpowiedzialności za globalne ocieplenie w dziedzinie transferu technologii niskoemisyjnych do krajów AKP,
- C. mając na uwadze, że transfer technologii musi służyć uzupełnianiu i wzmacnianiu wszelkich podejmowanych wysiłków, łącznie z łagodzeniem skutków, budowaniem potencjału i dostosowywaniem na szczeblu światowym w ramach walki ze zmianą klimatu,
- D. mając na uwadze, że kraje AKP znajdują się wśród państw, które najmniej przyczyniły się do zaistniałego problemu, jednak to właśnie one mogą najmocniej odczuć negatywne skutki zmiany klimatu; mając na uwadze, że ograniczenie zużycia energii w krajach uprzemysłowionych i w krajach wschodzących połączone z szybkim rozwojem i transferem technologii niskoemisyjnych do krajów AKP mogłoby pomóc zapobiec poważnym skutkom globalnego ocieplenia w tych państwach,
- E. mając na uwadze, że większość współpracy w dziedzinie technologii stale odbywa się głównie na szczeblu krajowym, a nie międzynarodowym, oraz że zaledwie 2 % wspólnych patentów jest wykorzystywanych wspólnie przez przedsiębiorstwa i instytucje z krajów rozwiniętych i rozwijających się,
- F. mając na uwadze, że w grudniu 2009 r. w Kopenhadze państwa rozwinięte zobowiązały się do zapewnienia „zwiększonych, nowych i dodatkowych, przewidywalnych oraz wystarczających środków finansowych” początkowo w wysokości 30 miliardów dolarów na lata 2010-2012, a następnie 100 miliardów dolarów do roku 2020 ⁽¹⁾ w celu wsparcia działań mających na celu złagodzenie skutków zmiany klimatu, dostosowanie do nich, rozwój oraz transfer technologii i budowanie potencjału; UE zobowiązała się do przekazania 7,2 miliarda euro z obiecanej sumy 30 miliardów dolarów na lata 2010-2012,
- G. mając na uwadze, że biomasa jest głównym źródłem energii odnawialnej w najmniej rozwiniętych państwach, jednakże jej nadmierne i niepodlegające żadnym regulacjom użycie nie jest trwałe i wywiera wiele negatywnych skutków na środowisko oraz zagraża zdrowiu ludzi,
- H. jednocześnie mając na uwadze, że wykorzystywana jest jedynie mała część ogromnego potencjału Afryki w obszarze zrównoważonych źródeł energii odnawialnej ⁽²⁾,
- I. mając na uwadze, że większość pestycydów sprzedawanych przez przedsiębiorstwa krajów najbogatszych krajom AKP, a także ich intensywne i nieuregulowane stosowanie, ma bardzo niekorzystny wpływ na środowisko naturalne i zdrowie ludzi; mając na uwadze, że wymiana technologii w branży chemicznej powinna przyczynić się do umożliwienia producentom rolnym w krajach AKP zakupu po niskiej cenie produktów najbardziej przyjaznych środowisku,
- J. mając na uwadze, że masowy wywóz wszelkiego typu odpadów z krajów rozwiniętych i najbogatszych do krajów AKP stanowi poważne zagrożenie dla równowagi ekologicznej krajów AKP, niedysponujących w dodatku dostosowaną i skuteczną technologią przetwarzania, przepakowywania ani recyklingu tych odpadów, wśród których znajdują się zarówno odpady najbardziej pospolite, jak i te najbardziej toksyczne,

⁽¹⁾ Porozumienie kopenhaskie.

⁽²⁾ Wykorzystywane jest jedynie 7 % potencjału hydrotermalnego i 1 % potencjału geotermalnego.

- K. mając na uwadze, że rozbudowywanie zdecentralizowanych, odnawialnych źródeł energii w państwach AKP mogłoby zmniejszyć ubóstwo poprzez zwiększony dostęp do źródeł energii, co zapewniłoby tym samym lepsze możliwości rozwoju obszarów wiejskich i ochronę lasów, oraz przynieść bezpośrednie korzyści dla zdrowia ludzkiego i zwiększyć możliwości zatrudnienia; mając na uwadze, że obecnie jedynie 0,2 % oficjalnej pomocy rozwojowej UE przeznaczonych jest na inwestycje w zdecentralizowane, odnawialne źródła energii,
- L. mając na uwadze, że należy wyeliminować wszystkie utrudnienia polityczne, instytucjonalne, finansowe, handlowe oraz te związane z przekazywaniem informacji i ze zdolnościami ludzkimi, które hamują transfer technologii niskoemisyjnych do krajów AKP,
- M. mając na uwadze, że deficyty innowacji i technologii w krajach AKP są często wskazywane jako przyczyny niepowodzeń rynkowych, a nie jako wskaźniki potrzeby poprawy współpracy międzynarodowej i rozwoju technologii,
- N. mając na uwadze, że należy uznać zasadniczą rolę technologii informacyjno-komunikacyjnych w procesie rozpowszechniania technologii,
1. podkreśla, iż zwiększanie liczby badań innowacyjności w krajach AKP i UE, rozpowszechnianie oraz transfer dostosowanych technologii oraz know-how do krajów AKP są kluczowymi elementami każdej efektywnej międzynarodowej reakcji na globalne wyzwania związane ze zmianą klimatu;
 2. wyraża żal, że chociaż rozwój i transfer technologii w celu złagodzenia skutków zmiany klimatu i przystosowania się do nich były elementami składowymi planu działania z Bali oraz kluczowym punktem negocjacji ONZ w sprawie zmian klimatu w Kopenhadze w 2009 r., na COP 15 nie opracowano mechanizmu rozwoju, transferu i współpracy w odniesieniu do ekologicznych technologii;
 3. uznaje, że skuteczne porozumienie międzynarodowe w sprawie ochrony klimatu powinno zawierać solidne przepisy i uregulowania instytucjonalne dotyczące rozwoju i swobodnego transferu technologii, aby ułatwić inwestycje prywatne i publiczne w tej dziedzinie; w tym celu wzywa, aby już podczas trwania COP 16 podjęto odpowiednie decyzje w sprawach budowania potencjału technicznego, rozwoju i transferu technologii, na mocy postanowień wydanych w tej dziedzinie w ramach UNFCCC;
 4. zaznacza, że mechanizm technologiczny zaproponowany na COP 15 w Kopenhadze powinien zostać rozwinięty we wszelkich przyszłych ramach międzynarodowych stworzonych z zamiarem ochrony klimatu; nawołuje również negocjatorów, aby zagwarantowali przeznaczenie odpowiednich funduszy z kopenhaskiego zielonego funduszu na rozwój i transfer technologii, które zapewnią skuteczne wdrażanie mechanizmu technologicznego;
 5. odnotowuje, że dla skutecznego rozwoju i transferu technologii, a także przedsięwzięć mających na celu budowanie potencjału w państwach AKP, należy najpierw określić krajowe potrzeby w dziedzinie badań i rozwoju, doświadczenia, przeszkody i wewnętrzne możliwości; podkreśla, że podejmowane przedsięwzięcia powinny być dostosowane do konkretnych warunków w kraju i powinny sprzyjać wzrostowi poczucia współodpowiedzialności za te działania w danym kraju;
 6. zaznacza potrzebę wzięcia pod uwagę specjalnych warunków wątplych gospodarek krajów najstabilniej rozwiniętych i wysoko zadłużonych krajów o średnich dochodach, a także podatność na zagrożenia, oddalenie i małe szanse na stworzenie ekonomii skali w małych rozwijających się państwach wyspiarskich AKP;
 7. zwraca się do krajów rozwiniętych o wsparcie rozwoju i dalszego wzmocnienia zdolności instytucjonalnych, naukowych, technologicznych i ludzkich oraz know-how w krajach AKP, na przykładzie programu nauki i technologii AKP, co umożliwi im przyjmowanie, zastosowanie i rozwijanie odpowiednich technologii niskoemisyjnych;
 8. odnotowuje, że wsparcie potencjału wciąż jest rozdrobnione i zależne od cech danego kraju takich jak intensywność pracy czy decentralizacja usług; podkreśla, że budowanie potencjału w zakresie rozwoju i transferu technologii w państwach AKP musi stanowić priorytetowy cel, a nie tylko środek do uzyskiwania lepszych wyników dobiegających końca przedsięwzięć; podkreśla, że jest to długoterminowy proces wymagający systematycznego podejścia, zapoznania się z okolicznościami charakterystycznymi dla danego kraju i branży oraz łączenia działań na rzecz rozwoju potencjału instytucjonalnego, organizacyjnego i ludzkiego; podkreśla również, że budowanie potencjału powinno przyczynić się do zwiększenia zapotrzebowania na rozwój lub transfer technologii wśród krajów AKP;

9. podkreśla potrzebę opracowania programów szkoleniowych celem zwiększania wewnętrznego potencjału w zakresie rozwoju przedsięwzięć, zarządzania, funkcjonowania i utrzymywania technologii; odnotowuje jednak, że istnieje pilna potrzeba zajęcia się przyczynami odpływu wykwalifikowanego personelu w niektórych krajach AKP, a zwłaszcza niskimi płacami i złymi warunkami pracy;
10. uznaje, że należy przyjąć przejrzyste i dużo ambitniejsze podejście w sprawie rozwoju technologii niskoemisyjnych w celu ułatwienia i przyspieszenia ich rozpowszechniania oraz położenia kresu zależności od energii pochodzenia kopalnego; odnotowuje potrzebę wzmocnienia potencjału istniejących publicznych instytucji krajowych i regionalnych w zakresie wspomagania przedmiotowego podejścia;
11. wzywa kraje rozwinięte do aktywnego wspierania badań i rozwoju w krajach AKP, tak by umożliwić podmiotom publicznym i prywatnym z krajów rozwijających się uczestnictwo – w roli właścicieli – w stale rozwijającym się rynku technologii niskoemisyjnej; zachęca do tworzenia krajowych instytucji zajmujących się innowacyjnymi systemami, które mogłyby sprzyjać wewnętrznemu rozwojowi technologii; podkreśla, że inicjatywy powinny łączyć wymiar techniczny z wymiarem społecznym, gwarantując tym samym, że przedsięwzięcia stanowią odpowiedzialność społeczności lokalnej i zaspokajają lokalne potrzeby; podkreśla, że należy wziąć pod uwagę także kwestie dotyczące prawa własności;
12. podkreśla potrzebę wykorzystania innowacyjnego potencjału unijnych firm i usług publicznych w zakresie odnawialnych źródeł energii, w tym technologii efektywności energetycznej i zaawansowanych technologii informacyjno-komunikacyjnych, w celu propagowania za sprawą umów handlowych stopniowego przechodzenia na gospodarkę niskoemisyjną na całym świecie, a tym samym zapewnienia nowych możliwości sprzedaży unijnych produktów i know-how w tym zakresie rozwijającym się krajom lub, w stosownych przypadkach, przekazywania im tej wiedzy;
13. uznaje, że dywersyfikacja źródeł energii, dróg dostaw i infrastruktury, a także wzajemne połączenia sieci przesyłowych ropy i gazu z inteligentną siecią, mają kluczowe znaczenie dla długoterminowego bezpieczeństwa i zrównoważonego rozwoju zaopatrzenia w energię zarówno państw UE, jak i krajów AKP; przypomina, że wspomniana polityka i występujące w niej tendencje przyczyniają się także do stwarzania korzystnych warunków dla rozwoju nowych technologii energetycznych oraz dla tworzenia miejsc pracy w państwach UE i AKP;
14. potwierdza znaczenie rosnącej liczby przedsięwzięć badawczych prowadzonych wspólnie przez UE i AKP oraz kapitału zasilającego budowę i modernizację infrastruktury energetycznej w państwach UE i AKP, zwłaszcza za pośrednictwem partnerstw publiczno-prywatnych i spółek joint venture lub, w stosownych przypadkach, partnerstw publiczno-publicznych, co zachęca do korzystnego dla obu stron handlu energią lub transferu technologicznego oraz wspiera dywersyfikację koszyka energetycznego w państwach AKP;
15. wzywa państwa AKP do dostosowania i wdrażania krajowych strategii innowacji w zakresie zmiany klimatu wedle ich potrzeb oraz strategii politycznych, biorąc pod uwagę ich pozytywne skutki dla zdrowia, edukacji i zatrudnienia;
16. wzywa Unię Europejską do wspierania już istniejących w krajach AKP innowacyjnych rozwiązań i przedsięwzięć;
17. wzywa Unię Europejską i jej państwa członkowskie do wywierania nacisku na europejskie przedsiębiorstwa działające w krajach AKP i do zmuszania ich za sprawą przepisów prawnych do odgrywania roli wzorca w dziedzinie zrównoważonego rozwoju, niskiej emisji dwutlenku węgla, ochrony środowiska i niezanieczyszczania gruntów i wód; podejście to za sprawą swego wzorcowego charakteru stanowiłoby formę wymiany technologii i know-how;
18. wzywa kraje AKP do surowego karania działających na ich terytoriach przedsiębiorstw europejskich, których działalność nie jest zgodna z wyżej wymienionymi zasadami i które tym samym nie uczestniczą w tej wymianie za sprawą wzorcowego charakteru swojej działalności;
19. podkreśla znaczenie obustronnie korzystnej współpracy pomiędzy przedsiębiorstwami, podmiotami z sektora publicznego i instytucjami badawczymi z krajów rozwiniętych a ich odpowiednikami w krajach AKP oraz zachęca do zawierania partnerstw technologicznych pomiędzy nimi; wzywa do podniesienia poziomu wiedzy o już istniejących postanowieniach dotyczących współpracy w zakresie transferu technologii oraz utworzenia rejestru takich postanowień i światowej bazy danych najlepszych praktyk i danych spełniających wymogi licencyjne;

20. wzywa do wzmocnienia partnerstw z instytucjami międzyrządowymi i międzynarodowymi; podkreśla, że należy także wspierać współpracę na niższym szczeblu lokalnym obejmującą organizacje pozarządowe i organizacje lokalnych społeczności;
21. podkreśla potrzebę utworzenia centrum i sieci ds. technologii na rzecz ochrony klimatu, które wzmocnią współpracę międzynarodową w zakresie kluczowych technologii i zapewnią pomoc techniczną, szkolenia oraz budowanie wspólnych zdolności; podkreśla, że nowy światowy system transferu technologii w zakresie zmiany klimatu powinien być mniej uciążliwy i mniej biurokratyczny;
22. odnotowuje znaczenie współpracy Południe-Południe, która może doprowadzić do niezależności technologicznej, a tym samym pomóc w uniknięciu potencjalnych konfliktów wynikających z prawa własności intelektualnej; zachęca kraje AKP do utworzenia regionalnych platform/sieci badań i rozwoju łączących krajowe instytucje badawcze zajmujące się zmianą klimatu i rozwojem technologii, co pozwoliłoby na wspólne korzystanie ze środków oraz podział kosztów związanych z badaniami i rozwojem;
23. nalega, aby rządy UE i AKP kontynuowały badania zmiany klimatu na uniwersytetach i w instytucjach badawczych, zintensyfikowały zbieranie środków finansowych na nie oraz aby poprawiły powiązania między sobą w celu wspólnego rozwiązywania problemów (np. poprzez opracowanie technologii oszczędzania i ponownego wykorzystywania wody);
24. wzywa do promowania partnerstw publiczno-prywatnych w dziedzinie badań technologicznych, rozwoju technologii i jej wprowadzania oraz do tworzenia spółek joint venture między przedsiębiorstwami z UE i AKP; wzywa również UE i jej państwa członkowskie do zapewnienia wsparcia finansowego i technicznego dla inwestycji związanych z rozwojem i transferem technologii w krajach AKP, a zatem do oferowania bodźców dla współpracy biznesowej;
25. wzywa do głębokiego zaangażowania się lokalnych organizacji pozarządowych w rozpowszechnianie technologii i procesy budowania potencjału; podkreśla, że aby organizacje pozarządowe mogły skutecznie wdrażać nowe technologie, powinny znać lokalne otoczenie;
26. podkreśla, że w krajach AKP znajduje się wiele odizolowanych społeczności i wysp, i w związku z tym wzywa, by wspieranie energii produkowanej na szczeblu lokalnym stało się priorytetem;
27. przypomina, że należy zwrócić szczególną uwagę na rozwój i transfer technologii związanych z energią i bezpiecznych dla środowiska; uważa, że oficjalna pomoc rozwojowa powinna mierzyć bardziej w technologie służące wytwarzaniu energii i zapewnianiu jej wydajnego zużycia oraz w zdecentralizowane, odnawialne źródła energii w krajach AKP oraz że zmniejszyłoby to ubóstwo, a zwiększyło możliwości zatrudnienia; przypomina, że energia jądrowa nie jest rozwiązaniem, które zapewni rozwój oparty na technologiach niskoemisyjnych; podkreśla, że technologie powinny być również skuteczne i wykonalne z ekonomicznego punktu widzenia oraz że ich przyjęcie powinno wymagać holistycznego podejścia z uwzględnieniem różnorodnych wymiarów zrównoważonego rozwoju, takich jak aspekty zdrowotne, środowiskowe, technologiczne, gospodarcze, społeczno-kulturowe i instytucjonalne;
28. podkreśla, że umowy o partnerstwie gospodarczym koniecznie muszą wywierać pozytywny wpływ na promowanie i rozprzestrzenianie technologii, a także na wzmocnianie możliwości innowacyjnych w regionach krajów AKP, jak opisano w projekcie tekstu pt. „Wzmocnione działania na rzecz rozwoju i transferu technologii”;
29. podkreśla, że kraje AKP powinny w większym stopniu czerpać korzyści z potencjału mechanizmu czystego rozwoju, któremu ma zostać nadany nowy kształt w ramach scenariusza postępowania po szczycie w Kopenhadze;
30. podkreśla potrzebę skupienia się szczególnie na potencjale technologicznym celem stawienia czoła wyzwaniom związanym z łagodzeniem zmiany klimatu i przystosowaniem do niej w krajach AKP;
31. podkreśla potrzebę zapewnienia stałego śledzenia, monitoringu oraz oceny rozwoju i transferu technologii, a także działań podejmowanych w ramach przedsięwzięć mających na celu budowanie potencjału; wzywa do przygotowywania okresowych sprawozdań dotyczących statusu, możliwości i potrzeb w zakresie dalszych ulepszeń w celu nadania konkretnego kształtu zaleceniom sporządzonym na podstawie ustaleń sformułowanych podczas oceny; podkreśla znaczenie dzielenia się wyciągniętymi wnioskami;
32. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Ministrów AKP-UE, Parlamentowi Europejskiemu, Komisji Europejskiej, Unii Afrykańskiej oraz Sekretariatowi UNFCCC.

REZOLUCJA ⁽¹⁾**w sprawie osiągnięcia milenijnych celów rozwoju: innowacyjne odpowiedzi na wyzwania społeczne i gospodarcze**

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,

- obradując na posiedzeniu w Kinszasie (Demokratyczna Republika Konga) w dniach 2-4 grudnia 2010 r.,
- uwzględniając art. 17 ust. 1 Regulaminu,
- uwzględniając Deklarację milenijną Narodów Zjednoczonych z dnia 8 września 2000 r., która ustanawia milenijne cele rozwoju (MDG) jako kryteria ustalone wspólnie przez społeczność międzynarodową w celu wyeliminowania ubóstwa,
- uwzględniając porozumienie z Monterrey, przyjęte na międzynarodowej konferencji ONZ poświęconej finansowaniu rozwoju z dni 21–22 marca 2002 r., oraz deklarację z Ad-Dauhy w sprawie finansowania rozwoju przyjętą w dniu 2 grudnia 2008 r. na międzynarodowej konferencji kontynuacyjnej dotyczącej finansowania rozwoju, której celem był przegląd realizacji postanowień z Monterrey,
- uwzględniając własną rezolucję w sprawie kwestii bezpieczeństwa żywnościowego w krajach AKP i roli współpracy AKP-UE przyjętą w Lublanie dnia 20 marca 2008 r. ⁽²⁾,
- uwzględniając deklarację paryską w sprawie skuteczności pomocy oraz program działania z Akry,
- uwzględniając komunikat Komisji Europejskiej do Parlamentu Europejskiego, Rady i Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego zatytułowany: „Podatki a rozwój: współpraca z krajami rozwijającymi się w zakresie wspierania dobrych rządów w dziedzinie opodatkowania” (COM(2010)0163),
- uwzględniając wezwanie z Addis Abeby do pilnego działania w zakresie ochrony zdrowia matek,
- uwzględniając dwa dokumenty: berlińskie wezwanie do działania oraz strategiczne opcje dla organizacji pozarządowych, które wydano w celu upamiętnienia 15. rocznicy Międzynarodowej Konferencji na rzecz Ludności i Rozwoju (ICPD/15),
- uwzględniając sprawozdanie Sekretarza Generalnego ONZ z lipca 2009 r. w sprawie realizacji deklaracji milenijnej,
- uwzględniając Konwencję o prawach dziecka i Konwencję w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet (CEDAW),
- uwzględniając raport UNDP zatytułowany „Beyond the Midpoint: Achieving the Millennium Development Goals” [„Bilans półmetka – realizacja milenijnych celów rozwoju”], który został opublikowany w styczniu 2010 r.,
- uwzględniając raport Światowej Organizacji Zdrowia (WHO) z 2008 r. zatytułowany „Podstawowa opieka zdrowotna – teraz bardziej niż kiedykolwiek”,
- uwzględniając Konwencję ONZ o prawach osób niepełnosprawnych, która została ratyfikowana przez 95 państw i która jest obecnie ratyfikowana przez Unię Europejską, a w szczególności art. 32 tej konwencji,

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 4 grudnia 2010 r. w Kinszasie (Demokratyczna Republika Konga).

⁽²⁾ Dz.U. C 271 z 25.10.2008, s. 32.

- uwzględniając raport UNDP, UNFPA, UNICEF-u i WFP zatytułowany „Stocktaking on the Millennium Development Goals” („Bilans milenijnych celów rozwoju”), który został opublikowany w styczniu 2010 r.,
 - uwzględniając raport UNICEF-u zatytułowany „Progress for children – Achieving the MDGs with equity” („Postęp dla dzieci – osiągnięcie milenijnych celów rozwoju w sposób sprawiedliwy”), które zostało opublikowane w styczniu 2010 r.,
 - uwzględniając deklarację przyjętą podczas światowego szczytu poświęconego bezpieczeństwu żywnościowemu, który odbył się w Rzymie w dniach 16–18 listopada 2009 r.,
 - uwzględniając dwunastopunktowy plan działania UE na rzecz realizacji milenijnych celów rozwoju, wydany przez Komisję Europejską w dniu 21 kwietnia 2010 r.,
 - uwzględniając raport UNIDO w sprawie rozwoju przemysłowego z 2009 r. – „Analiza i rozwój: Nowe wyzwania przemysłowe dla krajów o najniższym oraz o średnim poziomie dochodów”,
 - uwzględniając posiedzenie plenarne wysokiego szczebla Zgromadzenia Ogólnego ONZ w sprawie milenijnych celów rozwoju, które odbyło się w Nowym Jorku w dniach 20–22 września 2010 r., oraz przyjęty na nim dokument końcowy,
 - uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ 64/131 w sprawie realizacji milenijnych celów rozwoju w odniesieniu do osób niepełnosprawnych,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Społecznych i Środowiska (ACP-EU/100.732/10/fin.),
- A. mając na uwadze, że Organizacja Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa (FAO) ⁽¹⁾ szacuje, iż liczba niedożywionych osób na świecie zmalała w skali globalnej do 925 milionów w 2010 r. w porównaniu z miliardem w 2009 r.,
- B. mając na uwadze, że skutki rozmaitych kryzysów (energetycznych, żywnościowych, finansowych i gospodarczych) stawiają przed krajami AKP dodatkowe wyzwania w walce z ubóstwem, a także mogą zagrozić realizacji milenijnych celów rozwoju,
- C. mając na uwadze konieczność wprowadzenia środków zachęcających umożliwiających inwestorom zwiększenie ich udziału w projektach pozytywnie wpływających na lokalne warunki gospodarcze, społeczne i środowiskowe,
- D. mając na uwadze konieczność ustanowienia w ramach umów o partnerstwie gospodarczym środków wspierających przeprowadzanie reform w dziedzinie opodatkowania, aby można było zrekompensować utratę przychodów z cel spowodowaną zniesieniem opłat celnych wskutek liberalizacji handlu,
- E. mając na uwadze, że w ostatnich latach ograniczono skrajne ubóstwo w nieznacznym stopniu, a ze względu na wzrost liczby ludności liczba osób żyjących w skrajnym ubóstwie w Afryce Subsaharyjskiej faktycznie wzrosła o 27 mln ⁽²⁾,
- F. mając na uwadze, że nadal zbyt wielu dzieciom, zwłaszcza tym najbiedniejszym i najbardziej zmarginalizowanym, odmawia się prawa do edukacji (w 2008 r. ponad 100 milionom z nich, z czego 52 % to dziewczęta), a wiele dzieci spośród tych, które obecnie nie uczęszczają do szkoły, zwłaszcza w Afryce, nie miało żadnego kontaktu z formalną edukacją ⁽³⁾, oraz mając na uwadze, że 80 % wszystkich osób niepełnosprawnych na świecie mieszka w krajach rozwijających się, a ponad 98 % niepełnosprawnych dzieci w tych krajach nie uczy się w trybie dziennym,

⁽¹⁾ FAO, Brak bezpieczeństwa zaopatrzenia w żywność na świecie: Wyzwania związane z bezpieczeństwem żywnościowym w przypadku długotrwałych kryzysów, 2010 r.

⁽²⁾ Stocktaking on the Millennium Development Goals, UNDP, UNFPA, UNICEF (koordynator) i WFP, styczeń 2010 r.

⁽³⁾ Progress for children – Achieving the MDGs with equity – UNICEF, wrzesień 2010 r.

- G. mając na uwadze, że istotnymi przeszkodami w dostępie do powszechnej edukacji są nierówne szanse będące wynikiem uprzedzeń ze względu na płeć, przynależność etniczną, dochody, język lub niepełnosprawność, a brak informacji dotyczących integracji tych grup utrudni dokonanie oceny poczynionego postępu, a także mając na uwadze, że nie osiągnięto celu, jakim jest likwidacja nierówności między kobietami a mężczyznami,
- H. mając na uwadze to, że do likwidacji ubóstwa konieczne są również demokratyczne uczestnictwo i zmiana struktur gospodarczych w celu zapewnienia wszystkim kobietom równych szans oraz dostępu do zasobów i usług publicznych,
- I. mając na uwadze, że chociaż poczyniono znaczne postępy w osiąganiu niektórych milenijnych celów rozwoju, w zakresie trzech milenijnych celów rozwoju odnoszących się do zdrowia, a zwłaszcza do zmniejszania wskaźnika umieralności okołoporodowej matek, poczyniono najmniejsze postępy,
- J. mając na uwadze, że choć współczynnik umieralności dzieci poniżej piątego roku życia na świecie obniżył się z 90 zgonów na 1 000 urodzeń żywych w 1990 r. do 65 w 2008 r. dzięki większemu zasięgowi rutynowych szczepień oraz zapewnieniu drugiej możliwości zaszczepienia się, tempo obniżania się tego współczynnika jest wciąż niewystarczające, aby można było osiągnąć odnośny milenijny cel rozwoju do 2015 r., szczególnie w Afryce Subsaharyjskiej ⁽¹⁾, a współczynnik umieralności dzieci niepełnosprawnych poniżej piątego roku życia wynosi 80 % nawet w krajach, w których umieralność dzieci poniżej piątego roku życia spadła poniżej 20 % ⁽²⁾,
- K. mając na uwadze, że liczba dzieci z niedowagą poniżej piątego roku życia zmalała z 31 % do 26 % między 1990 r. a 2008 r., oraz mając na uwadze, że większość krajów, które nie poczyniły postępu w zakresie osiągnięcia MCR 1 lub w których był on niewystarczający, znajduje się w Afryce Subsaharyjskiej oraz Azji Południowej ⁽³⁾,
- L. mając na uwadze, że nadal nie osiągnięto poprawy w zakresie zdrowia matek, jako że wskaźnik umieralności kobiet z powodu ciąży, porodu i połogu obniża się obecnie o 1 % rocznie, podczas gdy aby osiągnąć milenijny cel rozwoju dotyczący spadku umieralności matek do 2015 r., wskaźnik ten powinien się obniżyć o 5,5 % rocznie ⁽⁴⁾; mając na uwadze, że ogromna liczba kobiet cierpi z powodu urazów, infekcji, chorób lub niepełnosprawności w wyniku komplikacji w trakcie ciąży lub przy porodzie,
- M. mając na uwadze, że większość ludzi zakażonych wirusem HIV żyje w Afryce Subsaharyjskiej, a większość z nich to kobiety, a także mając na uwadze, że połowa ciężarnych kobiet będących nosicielkami wirusa HIV na świecie objęta jest leczeniem antyretrowirusowym, mającym na celu zapobieganie przenoszeniu HIV z matki na dziecko,
- N. mając na uwadze, że sektor edukacji – poprzez programy nauczania trwające przez cały okres nauki – ma kluczowe znaczenie dla zapobiegania HIV, malarii, gruźlicy oraz zaniechywanym chorobom tropikalnym, jak również dla ograniczenia związanego z tym piętnowania osób chorych,
- O. mając na uwadze, że według szacunków ONZ należy na całym świecie zatrudnić ponad 10 milionów nauczycieli, aby osiągnąć ustalony na szczeblu międzynarodowym cel, jakim jest zapewnienie powszechnego nauczania na poziomie podstawowym do 2015 r. ⁽⁵⁾,
- P. mając na uwadze, że malaria stanowi nadal poważne zagrożenie dla prawie połowy ludności na świecie, a 90 % śmiertelnych przypadków zarażenia malarią występuje w Afryce Subsaharyjskiej, głównie wśród dzieci poniżej piątego roku życia, a także mając na uwadze, że malaria może powodować inne niebezpieczne skutki dla zdrowia, takie jak anemia, niska waga ciała przy urodzeniu, przedwczesny poród, śmiertelność noworodków i śmierć matek; mając na uwadze, że wykazano, iż moskitiery nasączone środkami owadobójczymi zmniejszają liczbę zgonów dzieci o około 20 procent ⁽⁶⁾,

⁽¹⁾ *Progress for children – Achieving the MDGs with equity – UNICEF, wrzesień 2010 r.*

⁽²⁾ UNESCO Policy Brief on Early Childhood Inclusion of Children with Disabilities: The Early Childhood Imperative [Opracowanie w sprawie włączenia społecznego dzieci niepełnosprawnych we wczesnym dzieciństwie: imperatyw wczesnego dzieciństwa], nr 46 / kwiecień–czerwiec 2009.

⁽³⁾ UNICEF, „Progress for children – Achieving the MDGs with equity”, nr 9, wrzesień 2010 r.

⁽⁴⁾ *Stocktaking on the Millennium Development Goals*, UNDP, UNFPA, UNICEF (koordynator) i WFP, styczeń 2010 r.

⁽⁵⁾ Wspólne oświadczenie Iriny Bokovej, dyrektora generalnej Organizacji Narodów Zjednoczonych ds. Oświaty, Nauki i Kultury (UNESCO), Helen Clark, administratora Programu Narodów Zjednoczonych ds. Rozwoju (UNDP), Anthony'ego Lake'a, dyrektora generalnego Funduszu Narodów Zjednoczonych na Rzecz Dzieci (UNICEF), oraz Juana Somavii, dyrektora generalnego Międzynarodowej Organizacji Pracy (MOP), z dnia 5 października 2010 r.

⁽⁶⁾ *Progress for children – Achieving the MDGs with equity – UNICEF, wrzesień 2010 r.*

- Q. mając na uwadze, że choć współczynnik chorobowości w przypadku gruźlicy (liczba przypadków gruźlicy na 100 000 mieszkańców) jest również niższy w ujęciu globalnym, prawdopodobnie nie uda się osiągnąć celu, jakim jest obniżenie o połowę współczynników chorobowości i umieralności do 2015 r.,
- R. mając na uwadze, że na świecie żyje ponad 650 milionów osób niepełnosprawnych, z czego 80 % mieszka w krajach rozwijających się, jest w większości bezrobotnych i żyje poniżej progu ubóstwa,
- S. mając na uwadze, że kraje AKP wciąż stoją przed wieloma wyzwaniami środowiskowymi związanymi z zanieczyszczeniem, zmianą klimatu i wylesianiem, co może mieć negatywny wpływ na zaopatrzenie w lokalne produkty rolne,
- T. mając na uwadze, że choć świat jest na dobrej drodze do zapewnienia wody pitnej z lepszych źródeł, a z bezpiecznych źródeł wody pitnej korzysta obecnie dodatkowo 207 milionów mieszkańców Afryki, zasięg zaopatrzenia w lepszą wodę pitną w Afryce Subsaharyjskiej jest nadal mniejszy niż w innych regionach, a w niektórych krajach nastąpiła jedynie minimalna poprawa warunków sanitarnych, ponieważ około 95 % najuboższych osób w tych krajach załatwia potrzeby fizjologiczne na wolnym powietrzu ⁽¹⁾,
- U. mając na uwadze, że nadal najwięcej slumsów istnieje w Afryce Subsaharyjskiej, chociaż liczba ludzi mieszkających w slumsach spadła w skali światowej,
- V. mając na uwadze, że 215 milionów dzieci na świecie jest zmuszanych do pracy, a 115 milionów jest ofiarami tego, co MOP określa jako najgorsze formy pracy ⁽²⁾,
- W. mając na uwadze, że według UNICEF określenie „praca dzieci” oznacza jakąkolwiek formę pracy wykonywaną przez dzieci poniżej 18 roku życia, która jest niebezpieczna, stanowi przeszkodę w edukacji dzieci lub szkodzi ich zdrowiu, rozwojowi fizycznemu, umysłowemu, duchowemu, moralnemu lub społecznemu,
- X. mając na uwadze, że chociaż osiągnięto dalsze postępy w realizacji ósmego milenijnego celu rozwoju, znacznemu pogorszeniu uległa sytuacja światowego partnerstwa na rzecz rozwoju, co utrudni osiągnięcie milenijnych celów rozwoju,
- Y. mając na uwadze, że milenijne cele rozwoju nie zostaną osiągnięte, jeżeli nie będą im towarzyszyły takie wartości, jak odpowiedzialność, dobre sprawowanie rządów, demokracja, bezpieczeństwo, rozwój, prawa człowieka i równość płci,
- Z. mając na uwadze, że gdyby do 2015 r. wszystkie kraje udzielające pomocy osiągnęły cel 0,7 % na oficjalną pomoc rozwojową, dałoby to 300 miliardów dolarów rocznie na cele z zakresu rozwoju,
- AA. mając na uwadze, że często to brak pokoju i bezpieczeństwa, demokracji oraz politycznej stabilności uniemożliwia krajom biednym osiągnięcie w pełni ich potencjału rozwojowego,
- AB. mając na uwadze, że własność gruntów stanowi bodziec dla osób indywidualnych, rodzin i społeczności do przejmowania kontroli nad własnym rozwojem i zapewniania bezpieczeństwa żywnościowego na szczeblu lokalnym,
1. przypomina, że podjęte zobowiązania międzynarodowe dotyczące milenijnych celów rozwoju nakładają na państwa uprzemysłowione obowiązek wniesienia wkładu w wysokości 0,7 % PKB na rzecz oficjalnej pomocy rozwojowej do 2015 r.; przypomina, że obecnie UE brakuje około 20 miliardów euro na zobowiązania budżetowe związane z milenijnymi celami rozwoju;
2. z zadowoleniem odnosi się do szczytu ONZ w Nowym Jorku jako wyraźnego znaku tego, że wszystkie państwa nadal pragną realizować cele zaplanowane do 2015 r., nawet w trudnym obecnym kontekście międzynarodowym;

⁽¹⁾ UNICEF, „Progress for children – Achieving the MDGs with equity”, nr 9, wrzesień 2010 r.

⁽²⁾ *Accelerating action against Child Labour* [Nasilenie działań skierowanych przeciwko pracy dzieci], MOP, 2010.

3. przypomina o dużym postępie, jaki osiągnięto w realizacji milenijnych celów rozwoju; wzywa w związku z tym z jednej strony do regularnego publikowania pozytywnych wyników, a z drugiej strony wzywa kraje UE i AKP do sporządzenia wieloletnich harmonogramów w celu osiągnięcia milenijnych celów rozwoju w ciągu najbliższych pięciu lat;
4. wzywa międzynarodowych donatorów do przeznaczenia dodatkowego, znacznego, zorientowanego na wyniki, przejrzystego i wymiernego finansowania, aby pomóc ubogim narodom zwalczyć ubóstwo, osiągnąć milenijne cele rozwoju oraz zwalczać skutki zmiany klimatu i kryzysu gospodarczego;
5. wzywa kraje AKP do odpowiedniego zwiększenia i zmobilizowania ich krajowych środków w celu ułatwienia osiągnięcia milenijnych celów rozwoju;
6. podkreśla potrzebę wprowadzenia alternatywnych i innowacyjnych źródeł finansowania rozwoju, aby sprostać zobowiązaniom dotyczącym milenijnych celów rozwoju;
7. wzywa kraje UE i AKP do zalecenia ONZ stworzenia międzyrządowego komitetu zajmującego się międzynarodowymi sprawami podatkowymi;
8. wzywa grupę G20 do zlikwidowania problemu rajów podatkowych – z wyodrębnieniem tych spośród nich, które podejmują współpracę – i problemu oszustw podatkowych oraz do propagowania większej przejrzystości i stworzenia systemu składania sprawozdań z podziałem na poszczególne państwa, aby umożliwić krajom rozwijającym się zachowanie własnych zasobów i przeznaczenie ich na własny rozwój;
9. wzywa wszystkich międzynarodowych donatorów do tego, aby w dalszym ciągu usprawniali koordynację donatorów i podział prac oraz aby udzielili wszelkiej możliwej pomocy, w porozumieniu z krajami partnerskimi;
10. wzywa kraje UE i AKP do ustanowienia skutecznych strategii na rzecz redukcji zadłużenia w krajach AKP, zwłaszcza wspierających milenijne cele rozwoju odnoszące się do edukacji i zdrowia, i zwraca uwagę, że zadłużenie zagraniczne krajów trzeciego świata i jego mechanizmy, np. obsługa zadłużenia, jest ogromną, trwałą przeszkodą w rozwoju tych krajów;
11. podkreśla, że aby osiągnąć milenijne cele rozwoju, należy chronić i wzmacniać usługi publiczne, ponieważ stanowią one niezbędny element umożliwiający rozwiązywanie problemów związanych w szczególności z ochroną zdrowia i ubóstwem;
12. wzywa wszystkie państwa członkowskie UE do przedsięwzięcia środków w celu obniżenia opłat za przekazy pieniężne;
13. podkreśla, że chociaż pomoc może stanowić dźwignię finansową dla krajów rozwijających się, nie jest ona wystarczająca, aby zagwarantować im zrównoważony i długofalowy rozwój; wzywa więc do skutecznego nawiązywania partnerstw między sektorem publicznym a prywatnym i do zwiększenia udziału krajów rozwijających się w realizacji projektów MCR; wzywa rządy do stworzenia warunków umożliwiających sektorowi prywatnemu wprowadzanie innowacji, inwestowanie i tworzenie miejsc pracy;
14. nieustannie podkreśla istotną rolę handlu jako bodźca na rzecz wzrostu i rozwoju oraz jego znaczenie dla osiągnięcia milenijnych celów rozwoju; podkreśla potrzebę przeciwstawienia się tendencjom protekcjonistycznym;
15. wzywa Unię Europejską do podjęcia konkretnych działań przeciwko ubóstwu poprzez zapewnianie spójności strategii politycznych między handlem, współpracą na rzecz rozwoju, wspólną polityką rolną i wspólną polityką rybołówstwa, aby zapobiec bezpośredniemu lub pośredniemu negatywnemu wpływowi na zrównoważony rozwój gospodarczy krajów AKP;
16. jest zdania, że strategie lokalnego rozwoju gospodarczego są zdolne przekształcać krajowy i wewnątrzregionalny zrównoważony rozwój krajów rozwijających się, aby budować krajowe i regionalne rynki z uwzględnieniem realnych potrzeb ludności;

17. wzywa kraje UE i AKP do zapewnienia zdecydowanego postępu w zakresie realizacji milenijnych celów rozwoju, które zostały osiągnięte w najmniejszym stopniu, m.in. MCR 3, 4, 5, 6 i 8;
18. przypomina, że dobre rządy w dziedzinie opodatkowania oraz walka z korupcją umożliwią stworzenie warunków sprzyjających inwestowaniu;
19. z zadowoleniem przyjmuje wkład Komisji Europejskiej w realizację MCR w wysokości 1 miliarda euro, o którym wspomniał przewodniczący Komisji Europejskiej podczas nowojorskiego posiedzenia ONZ na wysokim szczeblu w sprawie MCR, mający na celu wynagrodzenie krajów, które poczyniły największe postępy, oraz udzielenie wsparcia tym, które poczyniły najmniejsze postępy;
20. wzywa kraje AKP do poczynienia konkretnych kroków w celu poprawy sytuacji w zakresie ochrony zdrowia matek; wzywa kraje rozwijające się do przeznaczenia przynajmniej 15 % budżetu państwa na opiekę zdrowotną, do wzmocnienia systemów opieki zdrowotnej oraz do przyspieszenia kształcenia położnych i pielęgniarek w celu prowadzenia pracy w terenie;
21. wzywa UE i kraje AKP do opracowania skutecznych strategii ochrony socjalnej, w ramach których położono by nacisk na podział ryzyka i systemy przedpłat, aby można było uniknąć uiszczania opłat za podstawową opiekę zdrowotną bezpośrednio przez pacjentów, które często zniechęca osoby ubogie do korzystania z takich usług;
22. z zadowoleniem przyjmuje globalną strategię na rzecz zdrowia kobiet i dzieci, obejmującą deklarację udzielenia w ciągu kolejnych pięciu lat wsparcia finansowego w wysokości ponad 40 miliardów dolarów, zainicjowaną na posiedzeniu ONZ na wysokim szczeblu dotyczącym milenijnych celów rozwoju;
23. wzywa kraje UE i AKP do wspierania bezpłatnego i integracyjnego dostępu do opieki zdrowotnej oraz do stworzenia, poprawy i wzmocnienia dobrej jakości systemu opieki zdrowotnej, w tym opieki przedporodowej, wykwalifikowanych pracowników służby zdrowia asystujących przy porodzie oraz dostępu do opieki położniczej w nagłych przypadkach;
24. wzywa do przyjęcia holistycznego podejścia przewidującego uwzględnianie kwestii zdrowia we wszystkich obszarach polityki, obejmującego dostęp do produktów leczniczych, usług medycznych i czystej wody, urządzeń sanitarnych oraz żywności; podkreśla, że takie złożone podejście mogłoby mieć większy i bardziej stymulujący wpływ na postępy w zakresie realizacji milenijnych celów rozwoju dotyczących zdrowia;
25. podkreśla, że systemy szkolenia pracowników służby zdrowia w Afryce są niewystarczające, oraz że w dwóch trzecich państw jest tylko po jednej szkole zajmującej się kształceniem pracowników służby zdrowia, a w innych w ogóle nie ma takich szkół; w związku z tym apeluje do krajów AKP o włączenie w ich strategię specjalnych programów ukierunkowanych na szkolenie pracowników służby zdrowia w celu umożliwienia zatrudniania wykwalifikowanych pracowników w szpitalach i strukturach służby zdrowia;
26. wyraża zaniepokojenie tym, że rekrutacja wykwalifikowanych pracowników służby zdrowia przez kraje uprzemysłowione stanowi jeden z czynników pogarszających wątłe systemy zdrowia krajów rozwijających się;
27. wzywa do większego skoncentrowania się na rosnącej liczbie chorób niezaraźliwych, zaniedbanych chorób tropikalnych oraz chorób wynikających z przemocy, urazów i wypadków, poprzez wzmocnienie systemów opieki zdrowotnej w krajach AKP;
28. wzywa kraje UE i AKP do nieustawiania w wysiłkach na rzecz wyeliminowania przenoszenia HIV z matki na dziecko; podkreśla, że można to skuteczniej osiągnąć, jeżeli zapewni się opiekę przedporodową oraz opiekę zdrowotną dla matek i dzieci na szczeblu wspólnotowym;
29. wzywa UE do zwiększenia dostępu dla osób ubogich do niedrogich produktów leczniczych poprzez wykazanie elastyczności w stosowaniu porozumienia w sprawie TRIPS (handlowych aspektów praw własności intelektualnej) w jej stosunkach handlowych z krajami rozwijającymi się;

30. w celu skuteczniejszego osiągnięcia milenijnych celów rozwoju w zakresie ochrony zdrowia wzywa rządy i kraje udzielające pomocy do wzmocnienia systemów opieki zdrowotnej, a szczególnie takich ich elementów jak świadczenie usług, produkty medyczne, szczepienia i technologie, pracownicy służby zdrowia, finansowanie służby zdrowia, systemy informacji zdrowotnej oraz kierownictwo i zarządzanie, a także do zapewnienia dostępności tych systemów dla osób niepełnosprawnych;
31. wzywa kraje UE i AKP do inwestowania w ochronę socjalną ukierunkowaną na dzieci, która obejmowałaby system ubezpieczeń społecznych i zdrowotnych;
32. podkreśla, że pierwsze założenie milenijnych celów rozwoju obejmuje prawo do życia w odpowiednich warunkach i uznanie potrzeby zapewnienia specjalnej ochrony osobom niepełnosprawnym;
33. podkreśla potrzebę opracowania i wdrożenia odpowiednich krajowych strategii politycznych w celu zwiększenia wskaźnika przeżywalności dzieci, obejmujących środki prewencyjne, szczepienia, lekarstwa, a także poprawę w zakresie odżywiania, wody pitnej i warunków sanitarnych; dlatego apeluje o wspieranie zintegrowanych kampanii, które mogłyby obejmować na przykład dystrybucję moskitier i szczepienia (szczególnie przeciwko odrze) w celu zmniejszenia umieralności dzieci;
34. wzywa kraje UE i AKP do wspierania strategii politycznych w zakresie edukacji i zwracania uwagi nie tylko na dane dotyczące liczby uczniów zapisanych do szkół, lecz również na problem jakości edukacji i wskaźnik ukończenia szkoły, poprzez ograniczenie liczby osób opuszczających szkołę, zwłaszcza dziewcząt, zwiększenie intensywności szkolenia nauczycieli, przy jednoczesnym dążeniu do zapewnienia integracyjnego systemu kształcenia niepełnosprawnym dzieciom, z których obecnie w państwach o niskim dochodzie jedynie 10 % ma możliwość uczęszczania do szkoły;
35. podkreśla główną rolę, jaką edukacja powinna odgrywać w krajowych strategiach politycznych w państwach AKP poprzez łączenie skutecznych strategii politycznych ze stałymi krajowymi inwestycjami w system edukacji; w związku z tym nalega na przyjęcie holistycznego podejścia do edukacji, która powinna być postrzegana jako złożony system obejmujący różnych uczestników, struktury i relacje, a także na skoncentrowanie się na:
 - zapewnianiu szeregu możliwości w zakresie edukacji dzieciom, młodzieży i dorosłym,
 - podwyższaniu jakości edukacji,
 - poprawianiu statusu, zwiększaniu wynagrodzenia oraz poprawianiu warunków pracy i rozszerzaniu praw nauczycieli,
 - angażowaniu różnych uczestników i zainteresowanych stron do udziału w tym procesie np. poprzez propagowanie partnerstw publiczno-prywatnych,
 - finansowaniu i regulowaniu usług z zakresu edukacji;
36. z zadowoleniem przyjmuje zaangażowanie ONZ w prawa człowieka i ochronę socjalną, wyrażone w jej dokumencie końcowym;
37. podkreśla, że państwa członkowskie UE i AKP powinny wzmocnić swoje zaangażowanie w takie kwestie, jak rozszerzanie równouprawnienia płci, walka z przemocą seksualną oraz wzmocnianie pozycji kobiet, które stanowią priorytety umożliwiające osiągnięcie wszystkich milenijnych celów rozwoju;
38. przypomina, że wzajemna odpowiedzialność krajów rozwiniętych i rozwijających się w zakresie osiągnięcia milenijnych celów rozwoju przed rokiem 2015 zależy od wzmocnienia ram odpowiedzialności, zarządzania i przejrzystości;

39. podkreśla konieczność dążenia do realizacji milenijnych celów rozwoju poprzez przyjęcie holistycznego podejścia, ponieważ wszystkie milenijne cele rozwoju są ze sobą powiązane i wzajemnie się wzmacniają;
40. nalega na to, aby poszanowanie, propagowanie i ochrona praw człowieka stanowiły nieodłączną część skutecznych działań mających na celu realizację milenijnych celów rozwoju;
41. wzywa do wdrażania na szczeblu lokalnym „paktów na rzecz rozwoju”, które obejmowałyby publiczne zobowiązania władz lokalnych dotyczące realizacji założeń z zakresu rozwoju określonych przez lokalne społeczności, oraz dopilnowania, aby władze lokalne ponosiły odpowiedzialność za sposób wydatkowania funduszy;
42. podkreśla, że wykształcona i wykwalifikowana siła robocza ma podstawowe znaczenie dla przyspieszenia rozwoju gospodarczego, konkurencyjności i wzrostu;
43. wzywa UE i kraje AKP do ustanowienia programów szkolenia personelu administracji fiskalnej w dziedzinie prawa i opodatkowania; podkreśla konieczność podjęcia szczególnych działań we współpracy z krajami, które nie zawsze otrzymują długoterminową pomoc w dziedzinie opodatkowania;
44. podkreśla, że walka na rzecz wyeliminowania wykorzystywania dzieci i pracy dzieci musi stanowić priorytet dla krajów UE i AKP; wzywa zatem kraje UE i AKP do skoncentrowania wysiłków na wyeliminowaniu pracy dzieci;
45. wzywa UE i kraje AKP do jak najefektywniejszego wykorzystania funduszy europejskich, aby osiągnąć milenijne cele rozwoju poprzez bardziej skrupulatny wybór sektorów kluczowych w krajowych dokumentach strategicznych i krajowych programach orientacyjnych, jak również łatwiejszy dostęp do środków wsparcia w ramach umowy o partnerstwie gospodarczym; w tym kontekście wzywa Komisję do dopilnowania, aby jej wniosek dotyczący przyznania 1 miliarda euro ze środków EFR – w ramach przewidzianego na rok 2010 śródkresowego przeglądu programów AKP – przyniósł korzyści przede wszystkim państwom, które poczyniły najmniejsze postępy; wzywa UE do włączenia kwestii niepełnosprawności we wszystkie działania z zakresu współpracy międzynarodowej, zgodnie z jej obowiązkiem na mocy art. 32 Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych;
46. wzywa kraje UE i AKP do wprowadzenia równych, sprawiedliwych i uregulowanych strategii handlowych; w tym kontekście podkreśla znaczenie aspektu praw człowieka we wszystkich umowach handlowych;
47. wzywa kraje UE i AKP do zwiększenia inwestycji w rolnictwo i bezpieczeństwo żywnościowe, ze szczególnym ukierunkowaniem na stronę podaży, do takiego poziomu, który będzie gwarantował wolność od głodu dla wszystkich, oraz do zwrócenia przy tym szczególnej uwagi na najbardziej pilne przypadki głodu, ulepszenie infrastruktury na obszarach wiejskich, małe gospodarstwa rolne oraz programy ochrony socjalnej, mając na uwadze zapewnienie trwałego bezpieczeństwa żywnościowego;
48. wyraża głębokie zaniepokojenie obecnym nabywaniem terenów rolniczych (zwłaszcza w Afryce) przez zagranicznych inwestorów wspieranych przez rządy, co – jeśli nie jest prowadzone we właściwy sposób – zagraża bezpieczeństwu lokalnej żywności i może mieć poważne i daleko idące konsekwencje w krajach rozwijających się; wzywa AKP, ONZ i UE do rzetelnego zajęcia się problemem negatywnego wpływu nabywania tych terenów rolniczych;
49. wzywa UE i kraje AKP do dopilnowania tego, by reformy WPR, zawieranie umów o partnerstwie gospodarczym i średniookresowy przegląd funkcjonowania Europejskiego Funduszu Rozwoju były przeprowadzane w sposób spójny i skoordynowany;
50. wzywa kraje UE i AKP do promowania posiadania ziemi jako narzędzia eliminowania ubóstwa i gwarantowania bezpieczeństwa żywnościowego przez wzmocnienie praw własności i ułatwianie rolnikom, małym przedsiębiorstwom i lokalnym społecznościom dostępu do kredytów; podkreśla znaczenie nowych inwestycji ukierunkowanych na zwiększanie potencjału właścicieli małych gospodarstw rolnych, wprowadzających bardziej wydajne technologie z zakresu gospodarki wodnej oraz przywracanie składników odżywczych w glebie;
51. wzywa kraje UE i AKP do uznania prawa do pożywienia;

52. wzywa kraje UE i AKP do propagowania produkcji lokalnej i konsumpcji lokalnej;
53. wzywa kraje UE i AKP do zwiększania możliwości dla osób pracujących na własny rachunek oraz dla małych przedsiębiorstw i w tym kontekście do propagowania i ułatwiania dostępu do mikropożyczek;
54. wskazuje, że rozwój przemysłu ma ogromny potencjał w zakresie transformacji gospodarek krajowych i może zaferować większy długoterminowy wzrost zdolności produkcyjnych niż wywóz towarów rolnych lub wydobywanie zasobów naturalnych, które narażają gospodarki na wstrząsy; wzywa zatem kraje AKP do rozwiązania tego problemu poprzez opracowanie i wdrożenie strategii politycznych związanych z uprzemysłowieniem, ze szczególnym uwzględnieniem specjalizacji produkcji i budowania potencjału w zakresie handlu;
55. w celu zwiększenia wydajności handlu krajów AKP apeluje do rządów i krajów udzielających pomocy o zwiększenie inwestycji i wsparcia w celu umożliwienia przedsiębiorstwom w krajach AKP tworzenia potencjału, osiągania jakości, konkurencyjności i zgodności z normami dotyczącymi produktów, przestrzeganych przez importerów; uważa, że powinno to obejmować zwiększanie zdolności produkcyjnej, usługi z zakresu rozszerzania stosowania technologii, szkolenia, tworzenie konsorcjów eksportowych oraz rozwój klastrów;
56. ponownie zwraca uwagę na znaczenie zasad skuteczności pomocy określonych w deklaracji paryskiej i programie działania z Akry;
57. wzywa parlamenty krajów AKP do oceny postępów w wymiarze parlamentarnym współpracy międzynarodowej oraz do oceny zaangażowania parlamentarnego we wspieranie milenijnych celów rozwoju; zachęca wszystkie parlamenty – podczas analizowania projektów budżetów i ustaw – do oceny ich wpływu na realizację milenijnych celów rozwoju;
58. wzywa społeczność międzynarodową do promowania i wspierania demokracji, pokoju, praworządności oraz wolnej od korupcji administracji w krajach rozwijających się;
59. wzywa kraje UE i AKP do usunięcia podstawowych przyczyn braku równości poprzez zajęcie się problemami dyskryminacji, norm i praktyk społecznych, wzmacniania pozycji społeczności w zakresie wiedzy i rozwoju potencjału, wzmacniania systemów odpowiedzialności oraz wspierania organizacji społeczeństwa obywatelskiego;
60. wzywa kraje UE i AKP do zwrócenia szczególnej uwagi na prawa mniejszości, do przestrzegania praw człowieka i do propagowania niedyskryminacji;
61. wzywa państwa członkowskie UE do realizacji dwunastopunktowego planu działania, wydanego przez Komisję Europejską w kwietniu 2010 r. ⁽¹⁾, i wzywa Komisję Europejską do przedstawiania co roku sprawozdania w sprawie postępu UE w osiągnięciu milenijnych celów rozwoju do roku 2015;
62. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie ONZ do zorganizowania w 2013 r. specjalnego wydarzenia poświęconego ocenie wysiłków podjętych w celu osiągnięcia milenijnych celów rozwoju;
63. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Ministrów AKP-UE, Parlamentowi Europejskiemu, Komisji Europejskiej, przewodnictwu Rady UE i Unii Afrykańskiej.

⁽¹⁾ COM(2010)159.

REZOLUCJA ⁽¹⁾**w sprawie bezpieczeństwa żywnościowego**

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,

- obradując na posiedzeniu w Kinszasie (Demokratyczna Republika Konga) w dniach 2-4 grudnia 2010 r.,
- uwzględniając art. 17 ust. 2 Regulaminu,
- uwzględniając własną rezolucję w sprawie kwestii bezpieczeństwa żywnościowego w krajach AKP i roli współpracy AKP-UE przyjętą w Lublanie dnia 20 marca 2008 r. ⁽²⁾,
- uwzględniając rezolucje Parlamentu Europejskiego z dnia 29 listopada 2007 r. ⁽³⁾, 13 stycznia 2009 r. ⁽⁴⁾, 26 listopada 2009 r. ⁽⁵⁾ i 18 maja 2010 r. ⁽⁶⁾ w sprawie bezpieczeństwa żywnościowego,
- uwzględniając wnioski Światowego Szczytu Żywnościowego z 1996 r. i ich założenie zmniejszenia liczby głodujących o połowę do 2015 r.,
- uwzględniając deklarację Organizacji Narodów Zjednoczonych w sprawie milenijnych celów rozwoju oraz jej zaangażowanie w zmniejszenie o połowę liczby głodujących i żyjących za mniej niż 1 dolara dziennie; –uwzględniając dwunastopunktowy plan działania UE na rzecz realizacji milenijnych celów rozwoju, wydany przez Komisję Europejską w dniu 21 kwietnia 2010 r.,
- uwzględniając deklarację paryską z 2005 r. w sprawie skuteczności pomocy oraz program działania z Akry z 2008 r.,
- uwzględniając specjalną sesję Rady Praw Człowieka ONZ poświęconą negatywnemu oddziaływaniu pogłębiającego się światowego kryzysu żywnościowego, spowodowanego między innymi gwałtownie rosnącymi cenami żywności, na realizację prawa do żywności, która odbyła się w dniu 22 maja 2008 r. w Genewie,
- uwzględniając działającą przy ONZ grupę zadaniową wysokiego szczebla ds. światowego kryzysu bezpieczeństwa żywnościowego i jej kompleksowe ramy działania oraz posiedzenie wysokiego szczebla poświęcone bezpieczeństwu żywnościowemu dla wszystkich, które odbyło się w Madrycie w dniach 26–27 stycznia 2009 r.,
- uwzględniając wspólne oświadczenie państw G8 w sprawie bezpieczeństwa żywnościowego, złożone w L'Aquila w dniu 10 lipca 2009 r.,
- uwzględniając deklarację przyjętą podczas światowego szczytu poświęconego bezpieczeństwu żywnościowemu, który odbył się w Rzymie w dniach 16–18 listopada 2009 r.,
- uwzględniając roczne sprawozdania FAO zatytułowane „Brak bezpieczeństwa zaopatrzenia w żywność na świecie”,
- uwzględniając unijny Instrument na rzecz Żywności dla krajów rozwijających się,
- uwzględniając końcowe oświadczenie szóstego szczytu szefów państw i rządów AKP, który odbył się w Akrze w dniach 2–3 października 2008 r.,
- uwzględniając deklarację Unii Afrykańskiej w sprawie rolnictwa i bezpieczeństwa żywnościowego w Afryce, przyjętą w Maputo w lipcu 2003 r.,

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 4 grudnia 2010 r. w Kinszasie (Demokratyczna Republika Konga).

⁽²⁾ Dz.U. C 271 z 25.10.2008, s. 32.

⁽³⁾ Dz.U. C 297 E z 20.11.2008, s. 201.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 46 E z 24.2.2010, s. 10.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 285 E z 21.10.2010, s. 69.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte tego dnia, P7_TA(2010)0174

- uwzględniając cele umów partnerskich AKP-UE podpisanych w Lomé, a następnie w Kotonu, dotyczących rozwoju i handlu,
 - uwzględniając komunikat Komisji Europejskiej skierowany do Parlamentu Europejskiego i Rady pt. „Strategia tematyczna na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego – Rozwój planu działań na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego drogą do realizacji milenijnych celów rozwoju” z dnia 25 stycznia 2006 r.,
 - uwzględniając wyniki posiedzenia wysokiego szczebla ONZ w sprawie milenijnych celów rozwoju, które odbyło się w Nowym Jorku w dniach 20–22 września 2010 r.,
 - uwzględniając sprawozdanie Organizacji Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa z 2010 r. dotyczące rozwiązania problemu braku bezpieczeństwa żywnościowego w czasie utrzymujących się kryzysów,
 - uwzględniając sprawozdanie specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. prawa do pożywienia, przedstawione podczas 65. posiedzenia Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych, z dnia 11 sierpnia 2010 r.,
 - uwzględniając deklarację z Kigali z dnia 22 listopada 2007 r. w sprawie sprzyjających rozwojowi umów o partnerstwie gospodarczym ⁽¹⁾,
 - uwzględniając konkluzje szczytu UE-Afryka z dni 29-30 listopada 2010 r. oraz Drugi plan działania, a także wydane przed szczytem oświadczenie Parlamentu Europejskiego i Parlamentu Panafrkańskiego z dnia 27 listopada 2010 r.,
 - uwzględniając końcowe oświadczenie piątego regionalnego posiedzenia Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE w Afryce Wschodniej (Mahé, Seszele, 14–15 lipca 2010 r.),
- A. mając na uwadze, że w 1996 r. Organizacja Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa określiła bezpieczeństwo żywnościowe jako „dostęp dla każdego i w każdej chwili do żywności w ilości wystarczającej do aktywnego i zdrowego życia”,
- B. uwzględniając zieloną księgę Komisji Europejskiej zatytułowaną „Polityka rozwojowa UE na rzecz wzrostu sprzyjającego włączeniu społecznemu i zrównoważonego rozwoju – zwiększenie skuteczności polityki rozwojowej UE”, która została wydana w dniu 10 listopada 2010 r. i której cele obejmują kwestię tego, „jak osiągnąć trwałe rezultaty w obszarze rolnictwa i bezpieczeństwa żywnościowego”,
- C. mając na uwadze to, że rolnictwo jest głównym źródłem utrzymania dla 80–90 % ludności w wielu krajach rozwijających się; mając na uwadze, że zwiększenie ich dochodów ożywi gospodarkę wiejską, stworzy nowe miejsca pracy dla osób ubogich i zwiększy popyt na krajowe towary i usługi,
- D. mając na uwadze to, że liczba niedożywionych osób na świecie w 2010 r. przekracza jeden miliard, mimo podejmowanych obecnie wysiłków w skali globalnej na rzecz walki z głodem,
- E. mając na uwadze, że w 2008 r. gwałtowny wzrost cen żywności, rekordowe ceny ropy naftowej i kryzys finansowy, w połączeniu ze zmianą klimatu, miały fatalny wpływ na gospodarki krajów AKP, pogrążone w kryzysie systemowym,
- F. mając na uwadze, że spekulacja w dziedzinie nabywania żywności i ziemi na potrzeby działalności rolniczej zorientowanej na eksport może przyczynić się do występowania niedoborów – a więc także wzrostu cen – i pozbawia miliony ludzi odpowiedniego dostępu do żywności,
- G. mając na uwadze, że mimo dowiedzionego znaczenia rolnictwa dla krajów AKP programy współpracy UE-AKP na rzecz rozwoju jeszcze nie nadały branży spożywczej wystarczającego priorytetu,
- H. mając na uwadze, że praktyki rolnicze niezgodne z zasadą zrównoważonego rozwoju, w tym m.in. niekontrolowane wylesianie czy nadmierne stosowanie pestycydów, są bezpośrednią przyczyną istnienia zbyt małej ilości gruntów rolnych wysokiej jakości nadających się do produkcji zdrowej żywności,

⁽¹⁾ Dz.U. C 58 z 1.3.2008, s. 44.

- I. mając na uwadze, że kraje AKP są zależne od eksportu towarów, który jest źródłem ponad 50 % ich przychodów w walucie obcej, a niektóre małe rozwijające się państwa wyspiarskie polegają na imporcie w przypadku zaspokajaniu prawie 80 % podstawowego zapotrzebowania na żywność, gdyż nie mogą osiągnąć wystarczającego stopnia samowystarczalności żywnościowej,
- J. mając na uwadze, że dopłaty eksportowe na produkty rolne mogą wywoływać zjawisko dumpingu na rynkach krajów rozwijających się, a tym samym poważne konsekwencje dla małych producentów lokalnych,
- K. mając na uwadze, że wpływ zmian klimatu, pogorszenie stanu pokrywy roślinnej i częstsze występowanie klęsk żywiołowych mogą znacznie obniżyć stopień bezpieczeństwa żywnościowego w ciągu najbliższych lat i będą miały ogromny wpływ na środki do życia osób działających w sektorze rolnictwa,
- L. mając na uwadze, że wiele afrykańskich państw wydzierżawia tereny rolnicze zagranicznym inwestorom, co – jeśli nie jest prowadzone we właściwy sposób – zagraża lokalnemu bezpieczeństwu żywnościowemu i ma poważne i daleko idące konsekwencje,
- M. mając na uwadze, że skutki zmiany klimatu i wylesiania wpływającego na rolnictwo, głównie obniżenie poziomu zbiorów w wyniku częstych niedoborów wody, suszy lub – odwrotnie – powodzi i osuwania się ziemi, mają bardzo niekorzystny wpływ na działalność rolniczą w krajach UE i AKP,
- N. mając na uwadze, że wzrost produkcji rolnej, głównie w sektorze rolnictwa rodzinnego, może obniżyć poziom bezpieczeństwa żywnościowego i przyczynić się do obniżenia cen żywności oraz zwiększenia dochodów producentów,
- O. mając na uwadze, że woda pitna jest istotnym czynnikiem bezpieczeństwa żywnościowego oraz że kraje AKP mają utrudniony dostęp do niej,
- P. mając na uwadze, że spożywanie mięsa dzikich zwierząt stanowi źródło dużych ilości białka w diecie wielu najbiedniejszych ludzi na świecie, lecz jest niezgodne z zasadą zrównoważonego rozwoju – ponieważ w jego wyniku powstają dzikie obszary, które wydają się strukturalnie nienaruszone, ale które nie są być może zdolne do utrzymania swojej różnorodności biologicznej – i pozostaje rozwiązaniem krótkoterminowym, stwarzającym dalsze zagrożenia dla łańcucha pokarmowego,
- Q. mając na uwadze, że 70 % z 1,3 miliarda ludzi żyjących w skrajnym ubóstwie to kobiety i że na całym świecie kobiety są pozbawiane podstawowych możliwości polepszenia swoich warunków społeczno-ekonomicznych, w tym praw majątkowych i prawa dziedziczenia czy dostępu do edukacji bądź zatrudnienia,
- R. mając na uwadze, że spowolnienie napływu bezpośrednich inwestycji zagranicznych do krajów rozwijających się, spowodowane światową recesją, bezpośrednio utrudnia dostęp do kredytów i zabezpieczeń pożyczek, także mikropożyczek, zwiększa natomiast przeszkody w nabywaniu i użytkowaniu gruntów rolnych, które są ważnym elementem rozwoju lokalnego rolnictwa i zapewniania długoterminowego bezpieczeństwa żywnościowego,
- S. mając na uwadze, że zgodnie z szacunkami FAO od 1985 r. 7 milionów pracowników zatrudnionych w rolnictwie zmarło na HIV lub AIDS oraz że pandemia pochłonie prawdopodobnie kolejne 16 milionów ofiar w ciągu następnych dwudziestu lat w 25 najbardziej dotkniętych krajach afrykańskich, mając na uwadze, że HIV i AIDS oraz inne pandemie dotykają produktywną siłę roboczą,
- T. mając na uwadze, że polityczne rozruchy, brak pokoju i bezpieczeństwa obniżają zdolność wielu krajów do zapewniania żywności, a w dłuższej perspektywie mają niekorzystny wpływ na warunki życia ludzi,
- U. mając na uwadze, że lepszy dostęp do nowoczesnych technologii informatycznych zwiększa możliwości rolników i sprawia, że mają oni szerszą wiedzę z zakresu praktyk rolniczych i cen oraz lepszy dostęp do zasobów produkcji,
- 1. podkreśla ogromne znaczenie prawa do pożywienia, które należy uznawać za prawo niezbywalne i powszechne, podkreśla prawo każdego kraju lub regionu do wprowadzania takiego typu rolnictwa, które zaspokaja potrzeby żywieniowe jego mieszkańców, potwierdza, że dostęp do wystarczających ilości wartościowego pożywienia jest podstawowym prawem człowieka i musi być zagwarantowany poprzez wspólne działanie rządów, organów międzynarodowych i organizacji społeczeństwa obywatelskiego, zwraca uwagę, że wstrzymywanie lub odmawianie tego prawa należy uznać za naruszenie powszechnego prawa człowieka;

2. przypomina krajom UE i AKP, że zobowiązały się one do zmniejszenia liczby osób głodujących o połowę do końca 2015 r.; wzywa kraje UE i AKP do podjęcia odpowiednich działań w ramach realizacji milenijnych celów rozwoju w celu spełnienia owego zobowiązania;
3. wzywa Unię Europejską do nadania priorytetu – w porozumieniu z krajami AKP i w ramach działań WTO – sprawie wpływu, jaki na kraje AKP wywiera dofinansowywanie przez Europę jej wywozu towarów rolnych; podkreśla potrzebę pomyślnego i sprzyjającego rozwojowi wyniku rundy dauhańskiej; podkreśla także, że kraje rozwinięte powinny zwiększać swoje zobowiązania do zreformowania dotacji dla rolników w drodze umowy o światowym handlu; zwraca przy tym uwagę, że każda umowa powinna uwzględniać regiony klimatyczne, a więc również odrębne formy produkcji rolnej; podkreśla, że wyniki rundy dauhańskiej powinny dostarczyć krajom rozwijającym się zachętę do inwestowania w swoje rolnictwo i produkcję rolną;
4. wzywa kraje AKP do zapewnienia znacznego udziału krajowego rolnictwa w branżowych inwestycjach celem osiągnięcia bezpieczeństwa żywnościowego;
5. uznaje za istotne nadanie nowego bodźca partnerstwu AKP-UE poprzez wynegocjowanie sprawiedliwych i zrównoważonych umów partnerskich, nakierowanych na rozwój;
6. jest zdania, że aby zagwarantować bezpieczeństwo żywnościowe i zrównoważony rozwój oraz pomóc w zwalczaniu ubóstwa, wszystkie prawa ekonomiczne i społeczne, w tym również prawo do pożywienia, powinny uwzględniać międzynarodowe zasady i umowy handlowe;
7. wyraża ubolewanie, że w 2008 r., po upływie pięciu lat od powstania deklaracji z Maputo, w której sformułowano ogólny cel przekazania 10 % z krajowych budżetów państw członkowskich Unii Afrykańskiej na rolnictwo, 50 % krajów afrykańskich przeznaczyło na rolnictwo mniej niż 5 % swoich krajowych budżetów;
8. podkreśla, że dyskusje nad wdrożeniem 10. Europejskiego Funduszu Rozwoju powinny bardziej uwzględniać potrzeby ludności w zakresie produkcji rolnej nakierowanej na gwarantowanie jej bezpieczeństwa żywnościowego oraz na doskonalenie i zróżnicowanie produkcji rolnej i wypracowanie wyższej wartości dodanej, aby pomóc krajom AKP zerwać z modelem monokultur nastawionych na eksport;
9. wzywa, aby realizacja 10. Europejskiego Funduszu Rozwoju obejmowała konkretny program rozwoju w zakresie bezpieczeństwa żywnościowego dla każdego z krajów AKP oraz aby program ten zawierał jasne i ambitne cele; wzywa także do podjęcia konkretnych działań w ściśle określonych terminach, w porozumieniu z organizacjami rolniczymi i społeczeństwem obywatelskim;
10. wzywa kraje UE i AKP do tego, aby w swojej polityce rozwoju wzięły pod uwagę potrzeby i ograniczenia krótkoterminowe, jakim podlegają kobiety i mężczyźni żyjący na obszarach wiejskich, w celu zagwarantowania przede wszystkim pomyślnej realizacji programów odnoszących się do bezpieczeństwa żywnościowego;
11. podkreśla, że bezpieczeństwo żywnościowe powinno być włączone do strategii krajów rozwijających się, aby zwiększyć dostępność pożywienia, dostęp do żywności i konsumpcję żywności poprzez wprowadzenie strategii żywnościowych mających na celu minimalizowania ubóstwa;
12. nawołuje międzynarodową społeczność do wspierania Światowego Programu Żywnościowego (WFP) w stawianiu czoła nowym wyzwaniom w walce z głodem spowodowanym nagłym wzrostem cen żywności i ropy naftowej, anomaliami pogodowymi oraz wyczerpywaniem się światowych zasobów żywności;
13. wzywa Komisję, państwa członkowskie Unii Europejskiej i kraje AKP do ścisłej współpracy w celu podjęcia konkretnych działań na rzecz rozwiązania problemu finansowych spekulacji zbożem i żywnością;

14. wzywa do uznania istotnego znaczenia powiązania badań naukowych, usług doradztwa rolniczego i rolników dla osiągnięcia celów związanych z bezpieczeństwem żywnościowym;
15. zwraca uwagę na potrzebę wprowadzenia lepszych metod produkcji rolnej, w tym tanich technologii, wprowadzenia do rolnictwa badań naukowych oraz polepszenia stosunku produktywności do wydajności w krajach AKP, aby wspierać zrównoważony rozwój i złagodzić negatywne skutki braku bezpieczeństwa żywnościowego;
16. wzywa kraje AKP i UE do uważnego monitorowania procesu nabywania gruntów na dużą skalę, które mogłyby doprowadzić do wyparcia lokalnych rolników z rynku i ich zdolności do wytworzenia lokalnych zbiorów w celu wyżywienia ich samych i lokalnej ludności;
17. podkreśla fundamentalne znaczenie współpracy UE-AKP na rzecz podnoszenia poziomu wiedzy i umiejętności rolników; wzywa więc do zapewnienia programów szkoleniowych mających na celu zwiększenie ich możliwości w zakresie metod uprawy ziemi zgodnych z zasadą zrównoważonego rozwoju;
18. podkreśla znaczenie gwarantowania nasion wysokiej jakości dla wszystkich producentów;
19. wzywa kraje AKP do wykazania się inicjatywą poprzez ambitne programy polityki rolnej, takie jak np. inicjatywa ryżowa w Mali;
20. wzywa kraje AKP do priorytetowego traktowania sektora rolniczego w swoich planach rozwoju oraz dokumentach strategii regionalnej i krajowej, szczególnie poprzez intensywne publiczne inwestycje w infrastrukturę wiejską;
21. jest zdania, że spójność polityki na rzecz rozwoju, szczególnie spójność strategii handlu, rozwoju, rolnictwa i rybołówstwa, powinna być główną zasadą współpracy Unii Europejskiej na rzecz rozwoju w celu szerszego wykorzystania art. 12 umowy z Kotonu;
22. podkreśla potrzebę tego, by kraje UE i AKP opracowały odpowiedni i elastyczny mechanizm, który mógłby być dostosowany do nagłych sytuacji nadzwyczajnych, spowodowanych klęskami żywiołowymi w sektorze rolnictwa;
23. przyjmuje z zadowoleniem instrument żywnościowy z budżetem w wysokości 1 miliarda euro, ustanowiony przez Unię Europejską w celu zapewnienia w latach 2009–2011 natychmiastowego wsparcia dla ponad 50 priorytetowych krajów z całego świata zmagających się z gwałtownym wzrostem cen żywności w celu zwiększenia lokalnych zdolności w zakresie produkcji żywności i dostaw i wzmocnienia w ten sposób pozycji lokalnych społeczności rolników;
24. wzywa rządy AKP do zapewnienia kobietom na obszarach wiejskich pełnych i równych praw do ziemi i innych zasobów (w tym także prawa do dziedziczenia) oraz do podjęcia reform administracyjnych i innych niezbędnych działań w celu zapewnienia kobietom dostępu do kredytów, kapitału, praw pracowniczych, prawnych dokumentów identyfikacyjnych, odpowiednich technologii oraz dostępu do rynku i informacji – takiego samego, do jakiego mają prawo mężczyźni;
25. zwraca uwagę, że Unia Europejska jako całość, w tym także jej państwa członkowskie, jest nadal głównym donatorem pomocy rozwojowej, przekazującym 56 % ogółu pomocy udzielanej na całym świecie, tj. 49 miliardów euro w 2009 r., co potwierdzają wspólne zobowiązania rządów UE do przekazania 0,56 % i 0,70 % dochodu narodowego brutto na oficjalną pomoc rozwojową odpowiednio do końca 2010 i 2015 r.;
26. wzywa państwa członkowskie UE i Komisję Europejską do wypełnienia zobowiązań, przynajmniej wobec najsłabiej rozwiniętych państw AKP oraz państw AKP będących importerami netto żywności, w celu umożliwienia im złagodzenia negatywnych skutków, jakie kraje te odczuwają po znacznych podwyżkach cen żywności, które stale pogłębiają ich problemy związane z bilansem płatniczym;

27. uważa, że zadłużenie zewnętrzne krajów ubogich utrudnia ich rozwój i zmniejsza ich odporność na ubóstwo i głód oraz zdolność do skutecznej walki z nimi; w związku z tym wzywa Komisję Europejską i państwa członkowskie UE do dalszych negocjacji nad umorzeniem zadłużenia państw wysoko zadłużonych, którego kwestia jak dotąd nie została rozwiązana;
28. z zadowoleniem przyjmuje wkład Komisji Europejskiej w realizację MCR w wysokości 1 miliarda euro, o którym wspomniał przewodniczący Komisji Europejskiej podczas nowojorskiego posiedzenia ONZ na wysokim szczeblu w sprawie milenijnych celów rozwoju, mający na celu wynagrodzenie krajów, które poczyniły największe postępy, oraz udzielenie wsparcia tym, które poczyniły najmniejsze postępy, a także – w przypadku specyfiki i potrzeb krajów najslabiej rozwiniętych, małych rozwijających się państw wyspiarskich oraz państw AKP będących importerami netto żywności – ustanowienie obiektywnych i przejrzystych kryteriów kwalifikowalności oraz zapewnienie uzależnionego od potrzeb dostępu do tych zasobów; wzywa również Komisję Europejską, aby rozważyła wykorzystanie części unijnego wkładu w realizację MCR w wysokości 1 mld euro do zwiększenia dodatkowych zasobów przez podmioty prywatne, które dopasują dotacje do wdrażanych projektów, co zwiększy produkcję żywności na rynkach lokalnych i regionalnych oraz pomoże osiągnąć rozwój i wykorzystać biotechnologię;
29. jest zdania, że należy dokładniej zbadać komercyjny wpływ agropaliw kolejnych generacji; wzywa Komisję Europejską do przyjęcia i wdrożenia w trybie pilnym przejrzystych kryteriów zrównoważonego rozwoju oraz do przeanalizowania ewentualnych szkodliwych skutków dotacji na zbiory przeznaczone na agropaliwa;
30. popiera ustanowienie w ramach regionalnej współpracy AKP-UE odpowiedniego mechanizmu łagodzenia zmiany klimatu i przystosowania do nich na rzecz rolnictwa rodzinnego;
31. zachęca do ściślejszej koordynacji – zwłaszcza na szczeblu krajowym, ale również w międzynarodowej społeczności na rzecz rozwoju – działań dokonywanych w kontekście programów rolnych i nakładania się na siebie programów opracowywanych w krajach AKP, które stanowi ciężar dla zasobów ludzkich i finansowych;
32. podkreśla potrzebę odpowiedzialności finansowej, na szczeblu krajowym i międzynarodowym, wszystkich programów rolnych wynikających z pomocy UE, która ma na celu zapewnienie prawidłowego zarządzania przyznanymi środkami;
33. wzywa rządy AKP do wprowadzenia bardziej zrównoważonego zarządzania zasobami środowiskowymi takimi jak mięso dzikich zwierząt i wzywa do dalszych badań nad zrównoważoną produkcją białka w krajach AKP jako sposobu ograniczania zależności od szybko ubywających źródeł białka pochodzącego z mięsa dzikich zwierząt;
34. wzywa kraje UE i AKP do położenia większego nacisku w trakcie toczących się i przyszłych negocjacji w sprawie zmiany klimatu na potrzebę zwiększenia dostępności środków wykorzystywanych w rolnictwie, takich jak nawozy, nasiona i inne narzędzia, aby pomóc rolnikom w ożywieniu produkcji oraz promować zrównoważone zarządzanie zasobami wodnymi; wzywa także do zwrócenia szczególnej uwagi na zapewnienie niezbędnego wsparcia w zakresie praktyk rolnych przyjaznych dla klimatu;
35. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Ministrów AKP-UE, przewodniczącemu Komisji Europejskiej, Parlamentowi Europejskiemu, parlamentom poszczególnych państw członkowskich AKP i UE, wiceprzewodniczącemu Komisji Europejskiej, Wysokiemu Przedstawicielowi Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa, przewodniczącemu Komisji Unii Afrykańskiej, Parlamentowi Panafrykańskiemu i Sekretarzowi Generalnemu ONZ.

REZOLUCJA ⁽¹⁾**w sprawie bezpieczeństwa w regionie saharyjsko-sahelskim – terroryzm, przemysł narkotyków i broni oraz handel ludźmi**

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,

- obradując na posiedzeniu w Kinszasie (Demokratyczna Republika Konga) w dniach 2–4 grudnia 2010 r.,
- uwzględniając art. 17 ust. 2 Regulaminu,
- uwzględniając Międzynarodową konwencję o zwalczaniu terrorystycznych ataków bombowych, przyjętą przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych w dniu 15 grudnia 1997 r. w Nowym Jorku,
- uwzględniając protokół do Konwencji Unii Afrykańskiej w sprawie przeciwdziałania terroryzmowi, przyjętej w Addis Abebie w dniu 8 lipca 2004 r. na 3. posiedzeniu zwyczajnym Konferencji Unii Afrykańskiej,
- uwzględniając rezolucję 60/288 Zgromadzenia Ogólnego ONZ z dnia 8 września 2006 r. w sprawie ogólnej strategii antyterrorystycznej Narodów Zjednoczonych,
- uwzględniając Konwencję Narodów Zjednoczonych przeciwko międzynarodowej przestępczości zorganizowanej z dnia 15 listopada 2000 r. i protokoły do niej,
- uwzględniając Program działania ONZ w sprawie zapobiegania, zwalczania i likwidacji nielegalnego handlu ręczną bronią strzelecką i bronią lekką we wszystkich jego aspektach, przyjęty w Nowym Jorku w dniu 20 lipca 2001 r.,
- uwzględniając umowę o partnerstwie AKP-UE („umowa z Kotonu”), w szczególności jej art. 1, 8, 25 i 28,
- uwzględniając istotne dodatkowe postanowienia Traktatu o Unii Europejskiej (TUE), w szczególności art. 3, 6, 21 i 39, oraz Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), w szczególności art. 205, 208, 214 i 222,
- uwzględniając europejską strategię bezpieczeństwa przyjętą w Brukseli w dniu 12 grudnia 2003 r.,
- uwzględniając unijną strategię walki z terroryzmem przyjętą w Brukseli w dniu 30 grudnia 2005 r.,
- uwzględniając afrykańsko-unijne partnerstwo na rzecz pokoju i bezpieczeństwa, w szczególności inicjatywy 2, 7 i 8 planu działania na lata 2011–2013, przyjętego na szczycie afrykańsko-unijnym, który odbył się w Trypolisie w dniach 29–30 listopada 2010 r.,
- uwzględniając program sztokholmski ⁽²⁾ i nacisk położony w nim – w pkt 1.2.4 – na zwiększenie spójności między wewnętrznymi i zewnętrznymi aspektami kwestii bezpieczeństwa oraz – w pkt 4.4.2 – na kompleksowe podejście, także w stosunkach zewnętrznych, do problemu zwalczania handlu ludźmi,

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 4 grudnia 2010 r. w Kinszasie (Demokratyczna Republika Konga).

⁽²⁾ Dz.U. C 115 z 4.5.2010, s. 1.

- uwzględniając Konwencję Organizacji Konferencji Islamskiej w sprawie walki z międzynarodowym terroryzmem, przyjętą na 26. posiedzeniu Islamskiej Konferencji Ministrów Spraw Zagranicznych, które odbyło się w Wagadugu w dniach 28 czerwca – 1 lipca 1999 r.,
- uwzględniając przykład, jakiego dostarcza prawo krajowe Mali i Mauretanii w określaniu trwałych rozwiązań tego problemu,
 - A. uwzględniając wielkość obszaru saharyjsko-sahelskiego oraz jego trudne warunki środowiskowe,
 - B. mając na uwadze, iż rzeźba terenu na tym obszarze charakteryzuje się występowaniem gór i jaskiń rozciągających się nad rozległymi pasmami wydm, piasku i wadi,
 - C. mając na uwadze, że Mali, Algieria, Mauretania, Niger, Libia i Czad to główne państwa graniczące z pasmem saharyjsko-sahelskim,
 - D. mając na uwadze, że ze względu na ogrom tego słabo zaludnionego obszaru o powierzchni 4 milionów kilometrów kwadratowych oraz na długość jego niedostatecznie określonych granic istnieje potrzeba skutecznej koordynacji w zakresie informacji, działania i specjalnych środków wykrywania, ochrony i zapobiegania,
 - E. mając na uwadze konieczność zmobilizowania wszystkich międzynarodowych, regionalnych i krajowych zainteresowanych podmiotów w celu usprawnienia walki z terroryzmem i wzmocnienia bezpieczeństwa w regionie, także poprzez zorganizowany dialog,
 - F. mając na uwadze, że obszar sahelski jest zasadniczym obszarem między Afryką Subsaharyjską a Europą i w związku z tym sytuacja w paśmie saharyjsko-sahelskim ma kluczowe znaczenie dla bezpieczeństwa zarówno Afryki, jak i Europy,
 - G. mając na uwadze, że przekształcenie pasma saharyjsko-sahelskiego w obszar sprzyjający nielegalnym i niebezpiecznym działaniom i formom handlu stanowi zagrożenie dla globalnego bezpieczeństwa,
 - H. uwzględniając niski stopień rozwoju obszarów suchych i jego wpływ na młodych ludzi, którzy pozostają bez pracy,
 - I. mając na uwadze, że w swoich działaniach rekrutacyjnych terroryści wykorzystują deficyt rozwojowy, niepewne warunki, upośledzenie społeczne i znikome możliwości zawodowe wielu młodych osób w regionie bez żadnych perspektyw, proponując im nielegalne, lecz wysokie zarobki,
 - J. uwzględniając szkodliwy wpływ terroryzmu i przestępczości zorganizowanej na państwa znajdujące się w regionie i ich mieszkańców,
 - K. uwzględniając poważne konsekwencje braku bezpieczeństwa wpływające na regionalną gospodarkę, szczególnie górnictwo i branżę turystyczną, na rozwój regionu i tworzenie miejsc pracy,
 - L. mając na uwadze, że region przekształcił się w obszar tranzytowy i miejsce transakcji dla handlarzy narkotyków, handlarzy bronią i przemytników nielegalnych imigrantów do Europy,
 - M. uwzględniając gwałtowny spadek poziomu bezpieczeństwa w tym regionie spowodowany przez maghrebski odłam Al-Kaidy (AQMI), tj. porwania i przetrzymywanie zakładników, którzy są teraz wykorzystywani jako karty przetargowe,
 - N. uwzględniając naruszanie przestrzeni powietrznej wielu krajów sąsiadujących przez handlarzy nielegalnymi produktami, w tym kokainą,

- O. uwzględniając ogromne zasoby i możliwości, jakie mają terroryści i handlarze narkotyków w porównaniu z krajami zagrożonymi,
- P. mając na uwadze, że niektóre kraje wyraziły gotowość do zapewnienia pomocy krajom graniczącym z Saharą w znalezieniu rozwiązania tego problemu,
- Q. mając na uwadze to, że brak bezpieczeństwa utrudnia wdrożenie i realizację projektów i pracę pozarządowych organizacji humanitarnych,
- R. uwzględniając tradycje tolerancji, solidarności i poszanowania człowieka, do jakich zobowiązuje praktykowany w regionie islam,
- S. uwzględniając barbarzyństwo egzekucji wykonywanych na niewinnych obywatelach,
- T. mając na uwadze, że przypadki uprowadzenia dla okupu mają częściej związek z przestępczością zorganizowaną niż z walkami o podłoże ideologicznym bądź religijnym,
- U. mając na uwadze, że rozwiązanie z udziałem sił militarnych może być skuteczne tylko, jeśli będzie wspierane przez politykę zrównoważonego rozwoju w regionie saharyjsko-sahelskim,
- V. mając na uwadze, że wymienione wyżej międzynarodowe instrumenty stanowią podstawę lepszej współpracy w skali globalnej, którą odzwierciedla również rozwój stosunków Unii Europejskiej z państwami trzecimi,
- W. mając na uwadze, że Międzynarodowe Centrum Badań nad Terroryzmem udokumentowało dramatyczny wzrost liczby ataków terrorystycznych w północno-zachodniej Afryce, która po 11 września 2001 r. zwiększyła się o ponad 500 % ⁽¹⁾, co doprowadziło do śmierci ponad 1 500 osób i zranienia 6 000 osób,
- X. mając na uwadze, że region odczuwa skutki niepokojącego zacieśniania się powiązań między handlarzami narkotyków w Ameryce Łacińskiej i w państwach środkowej i zachodniej Afryki oraz że państwa te stanowią obecnie kluczowy szlak tranzytowy w przewozie narkotyków do Europy, który zaspokaja 25 % zapotrzebowania na kokainę na całym świecie; podkreśla, że te tendencje wymagają większego zaangażowania Unii Europejskiej,
- Y. mając na uwadze, że w regionie sahelskim istnieją coraz silniejsze powiązania między dobrze zaopatrzonymi i zorganizowanymi kartelami narkotykowymi latynoamerykańskimi i organizacjami terrorystycznymi, które walczą o pozyskanie lokalnej ludności,
- Z. mając na uwadze, że europejska strategia bezpieczeństwa z 2003 r. stanowiła, iż terroryzm „stanowi coraz większe zagrożenie strategiczne dla całej Europy”; mając także na uwadze, że region saharyjsko-sahelski jest jednym z unijnych priorytetów w walce z terroryzmem,
- AA. mając na uwadze, że należy koniecznie odciąć źródła finansowania nielegalnego handlu i uprowadzeń oraz przedsięwziąć w tym celu wszelkie możliwe środki zapobiegające praniu pieniędzy,
 - 1. pragnie uczcić pamięć ofiar terroryzmu; stanowczo potępia terroryzm we wszystkich jego formach i przejawach oraz wzywa do bezwarunkowego uwolnienia wszystkich zakładników;
 - 2. wyraża głębokie ubolewanie nad pogarszającym się stanem bezpieczeństwa w regionie saharyjsko-sahelskim, który doprowadził do śmierci wielu osób i stoi na przeszkodzie postępowi, jaki poczyniono w ostatnich kilku latach w dziedzinie przeciwdziałania terroryzmowi w tym regionie;

(1) http://www.potomac institute.org/attachments/525_Maghreb%20Terrorism%20report.pdf

3. wzywa Narody Zjednoczone do szybkiego opracowania bardziej skoordynowanej reakcji w sprawie regionu saheljskiego, jak zalecono w oświadczeniu przewodniczącego Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych z dnia 10 lipca 2009 r. (S/PRST/2009/20) w odniesieniu do zwalczania transgranicznych działań przestępczych i zagrożeń terrorystycznych, szczególnie w pasie saharyjsko-saheljskim, w tym także wdrożenia w regionie ogólnej strategii antyterrorystycznej;
4. podkreśla znaczenie zapewnienia pomocy, wsparcia i opieki psychologicznej ofiarom terroryzmu i ich rodzinom;
5. wspiera wzmocnienie międzynarodowej współpracy na rzecz zwalczania terroryzmu, wyraża zadowolenie z koordynacji prowadzonej przez niektóre państwa, zachęca wszystkie kraje w regionie do dalszego łączenia wysiłków w celu skutecznego zwalczania terroryzmu i przestępczości zorganizowanej oraz ma nadzieję, że rywalizacja w regionie nie przeszkodzi w wymianie informacji;
6. wzywa Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych, przewodniczącego Rady Unii Europejskiej i przewodniczącego Komisji Unii Afrykańskiej do ułatwienia spotkania szefów państw – Algierii, Mali, Nigru, Mauretanii, Libii i Czadu – mającego na celu ustanowienie wspólnej strategii walki z AQMI i zapewnienie wspólnej kontroli nad całym pasem saharyjsko-saheljskim;
7. wzywa państwa regionu saharyjsko-saheljskiego do połączenia swoich zasobów komunikacyjnych i wywiadowczych w celu uzyskiwania w czasie rzeczywistym informacji o pozycji grup salafijskich;
8. wzywa międzynarodową społeczność do udzielenia wsparcia krajom regionu saharyjsko-saheljskiego poprzez skuteczną kontrolę przestrzeni powietrznej i lądu oraz zapewnienie im w tym celu niezbędnych wyposażenia wojskowego i technicznego wsparcia w walce z terrorystami;
9. wzywa państwa regionu saharyjsko-saheljskiego do poczynienia niezbędnych kroków w celu zidentyfikowania państw działających w zмовie z AQMI oraz aresztowania jej członków;
10. podkreśla potrzebę przyjęcia przez społeczność międzynarodową, szczególnie Unię Europejską oraz członków AKP, zwłaszcza członków Wspólnoty Państw Sahelu i Sahary (CEN-SAD), skutecznego podejścia w walce z przemocą w regionie saharyjsko-saheljskim;
11. wzywa zainteresowanych szefów państw do stworzenia stałego forum konsultacyjnego poświęconego sprawom pokoju i bezpieczeństwa w tym regionie i do uczynienia z niego bieguna stabilności i rozwoju; zaleca ponadto jasne określenie związków pomiędzy bezpieczeństwem i rozwojem w celu zmaksymalizowania skuteczności realizowanych programów;
12. wzywa władze w sąsiadujących państwach do prowadzenia kampanii podnoszących świadomość wśród lokalnej ludności w celu zaangażowania jej w rozwiązanie problemu;
13. wzywa Unię Europejską i państwa członkowskie do zmobilizowania posiadanych zasobów w celu wspierania bezpieczeństwa i rozwoju w regionie saharyjsko-saheljskim we współpracy z krajami regionu, Narodami Zjednoczonymi i innymi partnerami międzynarodowymi;
14. popiera inicjatywy Wspólnoty Gospodarczej Państw Afryki Zachodniej (ECOWAS) i jej międzynarodowych partnerów na rzecz przeciwdziałania handlowi narkotykami i ludźmi oraz przestępczości zorganizowanej i zwalczania ich w regionie poprzez opracowanie regionalnego planu działania, w szczególności poprzez utworzenie biura specjalnego doradcy ds. narkotyków, handlu ludźmi i przestępczości, współpracującego z przewodniczącym Komisji ECOWAS;
15. zwraca uwagę, że należy przedsięwziąć skuteczne środki w celu odcięcia terrorystów i ich wspólników od źródeł finansowania oraz wzywa państwa regionu do podjęcia działań zalecanych przez Biuro do Spraw Narkotyków i Przestępczości Organizacji Narodów Zjednoczonych (UNODC), a mianowicie do zreformowania sądowych systemów karnych i prawa antykorupcyjnego, do udoskonalenia monitoringu handlu bronią lekką i zamrażania rachunków bankowych podejrzanych;

16. z zadowoleniem przyjmuje międzynarodowe naciski na państwa dostarczające materialnego i finansowego wsparcia grupom terrorystycznym i zobowiązuje się użyć politycznej presji w celu rozwiązania problemu gwałtownego wzrostu finansowania niektórych grup terrorystycznych;
 17. stanowczo potępia spółki i organizacje, o których powszechnie wiadomo, że choć teoretycznie nie łamią prawa, udzielają wsparcia organizacjom terrorystycznym;
 18. zachęca do wspierania Afrykańskiego Centrum Studiów i Badań nad Terroryzmem (CAERT), powołanego do ułatwienia wdrażania inicjatyw antyterrorystycznych Unii Afrykańskiej (UA), w jego wysiłkach na rzecz opracowania poufnej bazy danych zawierającej nazwiska podejrzanych terrorystów i tendencji w działalności terrorystycznej;
 19. z zadowoleniem przyjmuje to, że wykorzystanie środków z unijnego Instrumentu na rzecz Stabilności zostało rozszerzone na region saharyjsko-sahelski;
 20. wspiera budowanie zdolności w ramach międzynarodowych, takich jak Organizacja Narodów Zjednoczonych;
 21. wzywa do tego, aby wszystkie środki podejmowane na rzecz zwalczania terroryzmu były zgodne z międzynarodowymi konwencjami i protokołami dotyczącymi praw człowieka;
 22. kładzie nacisk na potrzebę pogodzenia walki przeciwko grupom terrorystycznym z rozwojem regionu;
 23. wzywa Unię Europejską – w kontekście regionalnych i krajowych programów orientacyjnych – do przyspieszenia działań na rzecz wsparcia ludności regionu poprzez pomoc w zapewnieniu jej lepszego dostępu do wody, państwowego kształcenia i usług medycznych, jak również pomoc w zapewnieniu lepszej infrastruktury, aby w regionie można było rozpocząć działalność gospodarczą i handlową;
 24. zwraca uwagę, że działalność organizacji pozarządowych znacząco przyczynia się do rozwoju, demokracji i praw człowieka oraz że warto byłoby skonsultować się z nimi w celu uzyskania cennych informacji o sytuacji na tamtym terenie; wskazuje, że represyjne środki antyterrorystyczne nie powinny stanowić przeszkody w wysiłkach tych organizacji w zakresie rozwoju, demokracji i praw człowieka;
 25. wskazuje, że region sahelski jest jednym z regionów najdotkliwiej odczuwających skutki zmiany klimatu i utraty różnorodności biologicznej, które mają silny wpływ na rolnictwo, rolników i życie lokalnych mieszkańców, oraz że pogłębiają one ubóstwo i nierówności;
 26. wzywa Komisję Europejską do poparcia działań w celu odwrócenia procesu stopniowego wyludniania tego regionu, m.in. poprzez wykorzystanie na tym polu badań naukowych i wiedzy lokalnych mieszkańców;
 27. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Ministrów AKP-UE, przewodniczącemu Rady Unii Europejskiej, wiceprzewodniczącemu Komisji Europejskiej, Wysokiemu Przedstawicielowi Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa, Sekretarzowi Generalnemu ONZ oraz rządów krajów regionu saharyjsko-sahelskiego.
-

OŚWIADCZENIE**w sprawie ogłoszenia wyników drugiej tury wyborów prezydenckich w Wybrzeżu Kości Słoniowej, która odbyła się w dniu 28 listopada 2010 r.**

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,

- obradując na posiedzeniu w Kinszasie (Demokratyczna Republika Konga) w dniach 2-4 grudnia 2010 r.,
 - uwzględniając postanowienia ordynacji wyborczej Wybrzeża Kości Słoniowej,
 - uwzględniając kodeks postępowania partii, grup i sił politycznych oraz osób kandydujących w wyborach w Wybrzeżu Kości Słoniowej,
 - uwzględniając niebezpieczeństwo wywołane przerwaniem procesu wyborczego, na jakie może być narażona osiągnięta z trudem polityczno-społeczna równowaga w Republice Wybrzeża Kości Słoniowej oraz stabilność w całym regionie,
 - uwzględniając wstępne wnioski z misji obserwacji wyborów zrealizowanych przez liczne organizacje międzynarodowe, szczególnie Unię Afrykańską, Wspólnotę Gospodarczą Państw Afryki Zachodniej (ECOWAS) i Unię Europejską, które stwierdziły, że druga tura wyborów prezydenckich odbyła się w sposób wolny i demokratyczny,
1. potępia ostre konflikty, które wybuchły w niektórych częściach kraju podczas oczekiwania na wstępne wyniki i które doprowadziły do śmierci kilku osób,
 2. wyraża ubolewanie w związku z tym, że utrudnianie właściwego funkcjonowania Niezależnej Komisji Wyborczej Wybrzeża Kości Słoniowej uniemożliwiło jej ogłoszenie wstępnych wyników drugiej tury wyborów prezydenckich w terminie przewidzianych w ordynacji wyborczej,
 3. wzywa wszystkie zainteresowane strony do jak największej powściągliwości po ogłoszeniu wyników końcowych przez Radę Konstytucyjną Wybrzeża Kości Słoniowej i do wykorzystania odpowiednich procedur prawnych w razie jakichkolwiek skarg,
 4. przypomina Radzie Konstytucyjnej, że wszystkie decyzje powinny być podejmowane w sposób obiektywny, w poczuciu obowiązku i odpowiedzialności wobec ludności Wybrzeża Kości Słoniowej,
 5. potępia decyzję Rady Konstytucyjnej o unieważnieniu wstępnych wyników ogłoszonych przez Niezależną Komisję Wyborczą Wybrzeża Kości Słoniowej bez uprzedniego zastosowania procedury określonej w ordynacji wyborczej,
 6. odmawia uznania wyników ogłoszonych przez Radę Konstytucyjną, poczytując je za niezgodne z wolą wyrażoną przez ludność Republiki Wybrzeża Kości Słoniowej przy urnach wyborczych.
-